

ஆத்தசுடி

உரையும் கதைக்குறிப்பும்

இல்.-

வாழ்க்கை. வேங்கடராம சாஸ்திரிகள்
எழுதியன

4484.
IV. C. 2 (4)

மூன்றுவது பதிப்பு

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS - 600 090.

ஊர் கண்பதி அண்டு கம்பெனி
பிரம்பூர், சென்னை

1919

முகவுரை

ஆத்திருடி' என்பது இப்புத்தகத்தின் முதலில் உள்ள தொடர்மொழி. இது கொன்றைவெந்தன், வெற்றி வேற்கை, என்பன்போல முதற்குறிப் பாகுபெயர். இதனை இயற்றினவர் ஒளவையார். சிலர் ஒளவை என்னும் பெயரோடு இருவர் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று அடிப்பிராயப்படுகின்றனர். இன்னுஞ்சிலர், அதிகான் கொடுத்த அமிருதமயாமான நெல்லிக்கனியை உண்டதனால் ஒரே ஒளவைதான் நெடுங்காலம் வரையில் ஓவித்திருந்தாலென்று என்னுடையின்றனர்.

இப்புலவர் பெருமாட்டி பகவன் என்ற அந்தணதுக்கும் ஆதியென்பவருக்கும் பிறந்தவள். கபிலர், திருவள்ளுவர் முதலான நல்லிசைப் புலவர்களின் சகோதரி. சைவசமயத்தினன். தமிழ்நாட்டு மூவெந்தரையும் சில பிரபுக்களையும் பாடிப் பரிசில் பெற்றிருக்கிறார்கள். இவள் சரித்திரத்தினால் ஏழைகளிடத்தில் மிகவும் இரக்கமுள்ளவளென்று தெரியவருகின்றது. இவள் இயற்றின வேறு நூல்கள் வேழமுகம், விராயகாகவல், கொன்றைவெந்தன், நல்வழி, முதுரை, அச்சிக்கோவை முதலியன்.

பிரதம பாடசாலை (ப்ரைமெரி ஸ்கூல்) மாணவர்களின் உபயோகத்தை நினைந்து உலகநீதி, ஆத்திருடி, கொன்றைவெந்தன், வெற்றிவேற்கை, நல்வழி என்ற ஐந்து புத்தகங்களுக்கும், உரையும் கதைக்குறிப்பும் எனிய நடையில் எழுதி வெளிப்படுத்தியிருக்கிறோம். அவற்றில் இது ஆத்திருடியின் உரையும் கதைக்குறிப்பும் சேர்ந்த மூன்று வது பதிப்பு. பின்னைகளுக்கு நீதி மத சம்பந்தமான சரித்திரங்களைக் கற்பிப்பதற்கு இதுபோன்ற சிறு நூல்கள் இன்றியமையாதன.

சென்னை { இங்ஙனம்
2-3-1919 } அர். கணபதி அண்டு கழ்பெயரி.

ஆத்தசுடி,

உரையும் கதைக்குறிப்பும்.

நடவடிக்கை வாழ்த்து.

ஆத்தசுடி அமர்ந்த தேவைன
எத்தி யேத்தித் தொழுவோம் யாமே.

(பதவரை.) ஆத்தி-ஆத்தி (மலர்மாலையை), குடி-ஆணிந்தவரான (சிலபெருமான்), அமர்ந்த - விரும்பின, தேவைன - (விளாயக) மூர்த்தியை, ஏத்தி ஏத்தி - பலமுறையும் துவித்து, யாம் - நாம், தொழுவோம்-வணங்குவோம். ஏ - ஆதச.

கதைக்குறிப்புக்கள்.

1. முன்னெரு காலத்தில் அயோத்திப் பட்டணத்தில் தசரதர் என்று ஒரு பெரிய அரசர் இருந்தார். அவர் கோசலநாட்டுக்குக் கலைவர். உலகத்துக்குச் சக்ரவர்த்தி. அவருக்கு இராமன், இலக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்னன் என்று நான்கு புத்திரர் பிறந்தனர். அவர்களில் இராமன் மிகவும் நல்லவன். அடக்கமும் பொறுமையும் உள்ளவன். தாய் தந்நைகளின் கட்டளைகளைத் தவறுமல் செய்யவன். அவன் வசிஞ்சர், விசானாமித்திரர் என்ற இரண்டு முனிவர்களையும் அடுத்து அவர்களிடத்தில் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் குறைவில்லாமல் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தான். பின்னர் மிதிலைக்கரசன் மகளான சீதை என்பவள் அவனுக்கு மனைவியானான். அவள் உத்தம ஒழுக்கங்களுக்கு உறைவிடமானவள்.

தசரதர் ஒரு சமயத்தில் இராமனுக்கு இராஜ்ய பட்டாரிஷேகம் செய்ய முகூர்த்தம் நிச்சயித்திருந்தார். எல்லாக் காரியங்களும் சித்தமாகி விட்டன. பட்டணம் முழுவதும் அலங்கரித்தாயிற்று. அப்பொழுது கைகோவி என்ற அவன் சிறிய தாயார் அம்முகூர்த்தத்தைத் தடுத்து அன்று அதிகாலையில் அவனை நோக்கி, “இராமா! நீ நல்லவின்னோ; உன் தந்தை சம்மதத்தின்மீது உனக்கு ஒரு கட்டளை இடுகிறேன்; நீ அதனைச் சந்தோஷமாகச் செய்யவேண்டும்; இன்று முதல் பதினாற்கு வருஷம் வரையில் நீ வனத்தில் வாசம்செய்; அதுவரையில் உன் தம்பி பரதன் அயோத்திக்கு அரசனாக இருந்துவரட்டும்; நீ அப்புறம் அரசாட்சியைச் சொந்தமாகக் கொள்ள வாம்” என்று சொன்னான். இராமன் அவனை வணங்கி, “அம்மா! அதற்கென்ன தடை : பெற்றவர் கட்டளை யூப் பிள்ளைகள் தள்ளமாட்டார்கள்; அதுதான் அவர்களுக்குப் பெரிய திருமம்; என் கடமையை நான் சந்தோஷமாகச் செய்கிறேன்” என்று சொல்லி மனைவி தீரையோடும், தம்பி இலக்ஷ்மணனுடே அப்பொழுதே புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றுவிட்டான்.

பிற்பாடு, வனத்தில் பரதன் முதலானவர் வந்து பல வாறு பணிந்து வேண்டியும்கூட அவன் தவணை முடிவ தற்குள் திரும்பவேயில்லை. பதினாற்கு வருஷத்தையும் வனத்தில் சந்தோஷமாகக் கழித்துப் பெரிய கீர்த்தியை அடைந்தான். ஆதலால், நாமும் இராமனைப்போல நமது கடமைகளான தரும காரியங்களைச் சந்தோஷமாகச் செய்ய விரும்பவேண்டும்.

இராமாயணம்.

அழம்சேய விரும்பு.

அழம் - (உன் கடமைமான) தரும காரியங்களை, செய் - செய்வ தற்கு, விரும்பு - (நீ) ஆசைப்படு.

2. ஆகிராளில் அத்தினபுரத்தில் திருத்தாஷ்டிரன் பாண்டு என்று இரண்டு அரசு சகோதரர் இருந்தனர். திருத்தாஷ்டிரனுக்குத் துரியோதனன் முதலான நாறு புத்திரரும், பாண்டிவுர்த்து தருமபுத்திரன் முதலான ஐங்கு புத்திரரும் பிறக்தார்கள். துரியோதனன் முதலானவர் பேராசை, பொறுமை முதலான தூர்க்குணங்களுக்கு உறைவிடமாக வளர்ந்தனர். தருமன் முதலான வருக்குப் பாண்டவர் என்று பெயர். இவர்கள் நற்குணங்களுக்கு நடியைப்போல் வளர்ந்தார்கள். ஒரு சமயத் தில் துரியோதனன் செட்ட எண்ணத்தினால் ‘பாண்டவர்களுடைய எல்லாச் செல்வங்களையும் சூதில் அபகரித்துக்கொண்டு, இராஜ சபையில் அவர்களைப் பலவாறு இகழ்ந்து பேசினதுமல்லாமல், அவர்கள் மனைவியான பர்ஞ்சாளியை அனைவருக்கும் மூன்னிடையில் அழைத்து வந்து மானபங்கமும் செப்தான்.

அதீனைக் கண்டமாத்திரத்தில் பீமன் முதலான பாண்டவ சகோதரர்கள் அடங்காக கோரப்போன்று ‘துரியோதனை இப்பொழுதே கொண்டு விடுகிறோம்’ என்று தங்கள் கரத்திலுள்ள ஆயுதங்களை உயரத்துக்கிணர்கள். ஆனால், மூத்தவரான தருமபுத்திரர் மாத்திரம் கொஞ்சமும் கோபம் கொள்ளவில்லை. அவர் மிகவும் சாந்தமாகச் “சுகோதரர்களே! பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். இஃது உங்கள் கோபத்துக்குச் சமயம் அன்று; மற்றொரு சமயத்தில் கோபங்களையும் ஆயுதங்களையும் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்” என்று சொல்லி அவர்களை அடக்கி உயர்ந்த கீர்த்தியை அடைந்தார். அவர் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில் கோபம் கொண்டதேயில்லை. ஆதலால், தருமபுத்திரரைப்போல நாமும் எப்பொழுதும் கோபத்தை அடக்கவேண்டும். மகாபாரதம்.

ஆத்தி குடி

ஆறவது சினம்.

ஆறாதி - தணியவேண்டியது, சினம் - கோபமேயாகும்.

3. சோழநாட்டில் கம்பர் என்று ஒரு பெரும்புலவர் இருந்தார். தமிழ்நாட்டு மூவெந்தரும் கவிசக்ரவர்த்தி என்று அவருக்குப் பட்டமும் வரிசையும் அளித்திருந்தார் கள். அவர் ஒரு சமயத்தில் குமார குலோத்துங்கன் என்ற சோழ மன்னவனேடு மனஸ்தாபப்பட்டு அவன் நாட்டைவிட்டு வெளியில் சென்றுவிட்டார். உடுவழியில் அவருக்குப் பசி அதிகரித்தது. அப்பொழுது கொல்லையில் ஏர் உழுதுகொண்டிருந்த ஒரு குடியானவனுக்கு அவன் மனைவி சாப்யாடு கொண்டுவிட்டாள். கம்பர் அவனிடம் சென்று தமக்குக் கொஞ்சம் சாப்பாடு தரும்படி கேட்டார். அக்குடியானவன் ‘ஓயா! தங்களுக்குக் கொடுக் கூம்படியான உயர்ந்த சாப்பாடு என்னிடப் பில்லை; ஏழைகளின் பசியைத் தணிக்கும் எனிய சாப்பாடு தான் இருக்கிறது; வருங்கள்! தருகிறேன்’ என்று இன் சொல் சொல்லித் தன் சாப்பாட்டைக் கொடுத்தான். கம்பர் அதனை அன்புடன் உண்டு களைதீர்ந்து அவனை வாழ்த்திப்போனா. இற்பாடு, குடியானவன் விலத்தை உழுகையில் பொன் னும் வெள்ளியும் நிறைந்த ஒரு பெரும் புதையல் கிடைத்தித்து. அவன் அதனைக் கம்பர் அனுகிருக்கிறான் என்று அதனைக் கொண்டு வந்தான். ஆதலால், நாமும் நம்மிடத்தில் வந்து இரப்பவர்களுக்கு உதவக்கூடிய பொருள்களை இல்லை என்று ஒளிக்கலாகாது.

வினோதாசமஞ்சரி.

இயல்வது கரவேல்.

இயல்வது-கொடுக்கக்கூடியதை, கரவேல்-(ஒ இரப்பவர்களுக்கு) ஒளிக்காதே.

4. நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர் மகாபலி என்று ஒரு அசர சக்ரவர்த்தி இருந்தார். அவர் நல்லூரூமுக்கம் நிறைந்தவர். ஒரு சமயத்தில் அவர் யாகம் செய்து கொண்டிருந்தபொழுது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு மிகவும் சிறிய வாமன வடிவத்தோடு சென்று ‘ஐயா சக்ரவர்த்தியே?’ நான் அந்தணக்குலம். தவம் செய்வதற்கு என் காலினால் மூன்று அடிகொண்ட நிலத்தைத் தம்மிடத்தில் தானம் பெற்றுச் செல்ல வந்திருக்கிறேன்’ என்று சொன்னார். பலிசக்ரவர்த்தி ‘அளிக்கிறேன்; பெற்றுச் சொன்னாங்கள்’ என்று பதில் கூறினா. அப்பொழுது அங்கிருந்த சுக்கிர பகவான் தம மாணக்கனுகிய பலிசக்ரவர்த்திக்கு ‘இசுசிற வன் பொய்வேவஸி முனி வந்திருக்கிறேன்; இஃது டீவ ஆக்கு ஓன்மைபான வடிவம் அன்று; டீவவுக்குத் தானப தராதே; தரின் உனக்குத் துண்பம சொந்தமாகும்’ என்று சொல்லித் தடுத்தார். பலி*அவர் வார்த்தையைக் கேட்க வில்லை. தாம் சொல்லிப வண்ணம் அவருக்குத் தானம் பண்ணப்போனார். தானம் செய்யவர் பெற்றுக்கொள்கின்றவர் கூடில் கீரை வாாத்து மக்கிரம சொல்லி, கூட்டு வர வராக்கம். சஞ்சவர்த்தியும் அவ்வாறு நீர் வார்ப்பதற்குப் பாத்திரத்தைக் கடுக்கார். சுக்கிரர் பலிசின்மேலுள்ள அண்ணில் அப்பாத்திரத்தின் மூக்கில் சிரிய வடிவத்தோடு புகுந்து துவாரக்கை அடைத்தாங கண்ணீர் விழுவாட்டாமல் தடுத்தார். பரீமகாவிஷ்ணு அதீன் அறிந்து தர்ப்பையினால் அத்தவுரத்தைக் குத்தி அதன் மூலமாக அவர் கண்களிலும் ஒன்றைக் குருடாக்கினார். பின்னர்ச் சுக்கிரர் கண்ணீரை இழந்கு அவமானம் அடைந்து அங்கில லாமல் துக்கத்தோடு மறைந்தபோனா. அவரைப்போல நாமும் பிறருக்கு ஒருவர் நொடுப்பதை ‘வேண்டா’ என்று தடுக்கலாகாது.

வாவது விலக்கேல்.

ஈவது-(இருவர்) கொடுப்பதை, விலக்கேல்-(ஒ) தடிக்காதே.

5. ஒருசமயத்தில் இந்திரன் சுவர்க்கத்தில் உள்ள இதர்மை என்னும் சபையில் கொலூக்கொண்டிருந்தான். அந்தச்சபைக்கு எல்லார் புண்ணியபுறுஷர் நன்றாம். வந்து திரண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது இந்திரன் அங்கிருந்த பயாதி மன்னரை நோக்கி ‘ஹா ! நீங்கள் தவத்தில் பாருக்குச் சமானம்; உண்மையைச் சொல்லுக்கள்’ என்றன. யாயாதி யரசன் ‘நான் தேவர்களையும் மனிதர்களையும் தவத்தில் மிகுஷி யிருந்கிறேன்; எனக்குச் சரியானவர் ஒருவரும் இல்லை; நான்தான் இப்பொழுது அனைவரிலும் உயர்ந்தவான்’ என்று சுருவம்கொண்டு ஈறி வான். அதனால், அவன் புண்ணியம் குறைந்து அப்பொழுதே நிலத்தில் விழுங்குவிட்டான். அப்புறம் ஒரு நாள்கூட அவன் சுவர்க்கத்தில் இருக்கவில்லை. அந்த அரசனைப்போல ஒருவன் தன் தவத்தையும் வொருளையும் அயலாரிடம் அகங்கரித்துச் சொல்லாகாது. மகாபாரதம்.

உடையது விளட்பேல்.

உடையது-(ஒ) உடைத்தாயிருக்கும் தவத்தை (அல்லது) பொருளை, விளம்பேல்-(பிறரிடத்தில் அகங்கரித்துச் சொல்லாதே.

6. முன்னெருந்தால்கில் மிருகண்டு என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவருக்கு மார்க்கண்டன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். சோதிடசாஸ்திரிகளும் வேறு சில பெரியவர்களும் ‘அந்தச் சிறுவன் தனது பதி ஒருவது வயதில் அற்பாயுளாக இறந்துபோவான்’ என்று சொன்னார்கள். அவ்விஷயம் மெள்ள மெள்ள மூர்க்கண்டனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் மரணத்தை மாற்றிக்

உரையும் கணதக்ஞரிப்பும்

கொள்ள முடியாது என்று தெரிந்தும்கூட முயற்சி செய்யாமல் இருக்கவில்லை. சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயங்கள்தோறும் சென்று அவரைப் பக்தியுடன் வணங்கிப் பூஜைசெய்து வந்தான். திருக்கடலூரில் அவன் கடவுளைப் பூஜைசெய்து கொண்டிருக்கையில் தென்திசைக்குத் தலைவனுக்கியா இயமன் எருமைக்கடானின் மீது ஏறி வந்து மார்க்கண்டன்மேல் தனது பாசத்தை வீசி இழுக்கத் தொடங்கினான். அப்பொழுது சிவபெருமான் இவிங்கத்தி னின் றும் வெளிப்பட்டு வந்து இயமனைத் தமது காலினால் உதைக்குத்தள்ளிச் சிறுவனைக் காப்பாற்றினார். மார்க்கண்டன் கடவுள் அருக்கிரகத்தினால் எவராலும் தடுக்க முடியாத அந்தப் பொல்லாத மரணத்தையும் நீக்கிக் கொண்டுவிட்டான். அவனைப்போல நாமும் எந்தக்காரி பத்திலும் கடைசிவரையில் முயற்சியைக் கைவிடலாகாது.

ஸ்காந்தம்.

ஊக்கமது கைவிடேல்.

ஊக்கம் அது-(செய்யும் தொழிலுக்கான) முயற்சியை, கைவிடேல் - (நீ) கைவிடாதே.

—०१००—

7. கமுன்னர் வட இந்தியாவில் பாஸ்கராசாரி என்று ஒரு பண்டிதர் இருந்தார். அவர் பெண்ணாக்கு லீலாவதி என்று பெயர். அவளுக்கு இளம்பிராயத்தி லேயே புருஷன் இறந்து போய்விட்டான். அப்புறம் லீலாவதி தன் பொழுதுபோக்குக்காகத் தந்தையிடத்தில் கணிதம் கற்று முடிவில் அந்தச் சாஸ்திரத்தில் பெரிய பண்டிதை ஆனாள். எல்லாச் சபைகளிலும் அவளுக்குக் கணிதசாஸ்திரத்தில் முதல் மரியாதை கிடைத்துவந்தது. பிற்பாடு, அவள் தன்பெயரால் லீலாவதி என்று ஒரு

அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. இங்னுமே 36, 56 க்கும் கொள்க.

கணித நூல் இயற்றிப் பெரும்புகழ் அடைந்தாள். அந்தநூல் இங்கிலீஸ் முதலான பாஷாகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட டிருக்கின்றது. லீலாவதி உலகத்தில் பிரசித்தி பெறுவதற்கு அவன் கற்ற கணிதசாஸ்திரமே காரணம் அல்லவா?

இந்தியமாதர் சுரித்திரம்.

b முன்பு பாடலிபுரத்தில் வர்ணன் என்று .. ஒரு உபாத்தியாயர் இருந்தார். அவரிடத்தில் பாணினி என்ற ஒரு மாணுக்கன் கல்வி கற்றுவந்தான். அவன் கல்வியில் மிகவும் மந்தன். அவனுடன் கற்கும் மற்றுச் சிறுவர்கள் அவனைப் புத்தியில்லாதவன் என்று சொல்லிப் பரிகாசம் செய்வார்கள். பாணினி அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் வனத்துக்குச் சென்று தவமிசெய்து கடவுள் அருளால் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் பெரிய பண்டிகன் ஆனன். பிற்பாடு, அவன் உயர்ந்த இலக்கணம் ஒன்றை எழுதிக்கொண்டுவந்து பாடலிபுரத்தில் இருந்த வரருசி முதலான மகாபண்டிதர்களையும் வென்று அவ்விலக்கணத் தைத் தன்பெய்யால் உலகத்தில் பரவுவதைத்தான். அதற்குப் பாணினி இலக்கணம் என்று பெயர். இப்பொழுதும் கூட வடமொழிக்கு அந்த இலக்கணம்தான் உயர்ந்ததாக இருந்துவருகின்றது. ஆதலால், கணிதத்தையும், இலக்கணத்தையும் ஒவ்வொருவரும் இகழாமல் கற்றுப் பண்டிதர் ஆகவேண்டும்.

கதாசரித்தாகரம்.

எண்ணேழுத்து இகழிழல்ளா

எண்-கணிததுலையும், எழுத்து - இலக்கணதுலையும், இலைமேல்- (ஏ) இகழ்ச்சி பண்ணுமல் (கற்றுக்கொள்.)

8. ஆயோத்திப்பெட்டணத்தில் அரிச்சந்திரன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் ஒரு சம்பத்தில் தனது நாடு நகரங்களையும், அரசையும் விசுவாமித்திர முனிவ

ருக்குத் தானம் பண்ணிவிட்டு மனைவியோடு காசிப்பட்ட னைம் போன்றன. அப்பொழுது அவன் அம்மனிவருக்குக் கொஞ்சம் பொன் கடன் தரவேண்டியிருந்தது. அந்தத் தொகை அவ்வளவு பெரியவும் அன்று : காசியரச னிடத்திலாவது தன்மாமனுகிய நீதிதயமன்னவனிடத்தி லாவது அந்தப் பொன் “ மிகவும் எளிதில் பெற்று முனி வர் கடனைக் கொடுத்திருக்கலாம். ஒருவரிடத்தில் இல்லை என்று கைந் தீட்டிப் பெறுவது தனக்கு என்றைக்கும் இகழ்ச்சியாகும் என்று அவன் தன் மனைவியை அந்தண ருக்கு அடிமொராக்கியும், தான் ஒரு பறையப்படுகு அடிமை யாகியும் பொன்பெற்று முனிவர் கடனைக் கொடுத்தான். அதலால், ஒருவர் கஷ்ட காலத்தில்கூடப் பிறரிடம் சென்று இல்லை என்று யாச்சார் செய்யலாசா நு. மகாபாரதம்.

ஏற்பது இகழ்ச்சி.

எற்பது - (ஒருவரிடத்தில் சென்று இல்லை யென்று) யாசிப்பது, இகழ்ச்சி - இழிவாகும்.

9. சந்திரகுலத்தில் ரநதிகேவர் என்று ஓராசர் இருந்தார். அவர் ‘உடல் நிலையற்றது ; தருமயம் ஆன்று தான் நிலைபெற்றது’ என்று தெரிகிறுகொண்டு, தம்மை விரும்பிவந்த பாசகர்களுக்கு இல்லை என்னுமல் எல்லா வற்றையும் விருப்பத்தோடு கொடுத்துவிடுகிக் காட்டுக் குப் போனார். அங்கு நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் வரையில் பட்டினிகிடந்து ஒரு பெரிய விரதத்தைப் பக்கியுடன் முடித்துப் பார்னை பண்ணத் தொடங்கினார். அப் பொழுது ஒரு பிச்சைக்காரன்வர்து “ ஐயா ! மிதவும் பசிக்கின்றது : ஏதாவது கொஞ்சம் உணவுதாருங்கள் ” என்று கேட்டான். அவர் அவற்றுக்குத் தமது உணவில் பாதியைக் கொடுத்தார். பின்பு மற்றொருவன் பசி

யென்று வந்து யாசித்தான். அவனுக்கும் இருந்தவற்றில் பாதியைக்கொடுத்தார். பிற்பாடு, இளைத்தக் காய் ஒன்று பசியால் மெலிந்து வந்து வரலைக்குழைத்து நின்றது. அவர் மிச்சத்தை அதற்கு வைத்துவிட்டுத் தாம் சந்தோஷமாகத் தண்ணீரைப் பருகினார். அச்சமயத்தில் கடவுள்வந்து அவர் கருணையை மகிழ்ந்து விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்து மறைந்தார். அவரைப்போலவே அனைவரும் இரப்பவர்களுக்கு இல்லையென்னுமல் கொடுத்து உண்ணவேண்டும்.

பாகவதம்.

ஐயம் இட்டனே.

ஐயம் - பிச்சையை, இட்டு - (யாசிப்பவர்களுக்குக்) கொடுத்து, உண் - (நீயும்) உண்ணு.

10. முன்னர் இளையான்குடி என்னும் ஊரில் மாறன் என்று ஒரு சிவபக்தர் இருந்தார். அவர் தம்மிடத்தில் வந்து யாசித்தவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் கொடுத்துக் கொடுத்து, எல்லாப் பொருள்களையும் இழுந்து விட்டார். அப்புறம் மிகுந்த தரித்திரத்தினால் அவரும் அவர் மனைவியும் இரண்டொரு சமயங்களில் பட்டினியும் கிடந்து வருந்தும்படி நேர்ந்தது. அப்படிப்பட்ட தருணத்தில் ஒருநாள் முன்னிரவில் மழையில் நீணந்த ஒரு பெரிய கிழவர் நடக்கமுடியாமல் அவர் யிட்டுத் தலைக்கடைத் திண்ணையில் வந்து விழுந்தார். பக்தரும் அவர்மனைவியும் அந்தப்பெரியவர் உடம்பைத்துடைத்து வேறு நூல்திரம் கொடுத்து உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோய் உட்காரு வித்தார்கள்.

அப்புறம் அவருக்குச் சாப்பாடு படைப்பதற்கு வேறுவழி இல்லாதபழையினால் அந்தப்பக்தர் அன்று காலையில் நாற்றுவிடுவதற்கு வயலில் தெளித்துவந்த முளை

விதைகளைச் சேற்றே வோரி ஒரு நாட்டில் இட்டு எடுத்து வந்து மனைவி கையில் கொடுச்க, அந்நாயகி அவற்றைக் கழுவிச் சுத்தங்கள் வரத்துக்குற்றி அரிசிசெய்து ஒரு வாறு சுமையாக விரிவிரி பெரிபவரை உண்டித்தான். அந்த எளியசாப்பாடு அவர்கள் உபசாரைனாபாலும் இன் சொல்லாலும் அவருக்கு அமிருந்தினும் அதிகமாக இருந்தது. பெரிபவா அத்தீன் ஏன் புடன் அருந்தி அவர்களுக்கு அது கிரகம பண்ணியிருப்போன்று. அவரைப்போல ஒவ்வொருவரும் தன்னால் முடியுமவரையில் விருந்தினர் களை உபசரிக்கிறீர்களோம்.

பெரியபூராணம்.

ஐப்பா வோழுகு.

ஒப்புவ - (வருமானத்துக்குத்தகுதியாக) விருந்தினரை உபசரித்து, ஒழுகு-(இட உலகத்தில்) நட

11. பதுரைப்பட்டணத்தில் கீரன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவன் உறவினர் சங்குகளை அறந்து வேலை செய்து விற்று வயிறு வளர்ப்பாவர்கள். கீரனுக்கு அந்த வேலைசெய்ய மனம் இல்லை. படிப்பாலில் ஆசை அதிகமாக இருந்தார். அதனால், அவன் இடைவிடாமல் படித்துச் சில வருஷங்களுக்குள் பெரியான்திதன் ஆனான். ஒரு சமயத்தில் பாண்டியராஜாவினர் சுபையில் பிரதான பண்டிதர் வேலைக்கு ஒரு போட்டிப் பரிசைத் தந்தது. அதில் கீரன் முதல் வகுப்பால் தேறி நற்கீரன் என்ற பெயரையும் அந்த நத்தியோகத்தையும் அடைந்தான். மற்றொரு சமயத்தில் அவன் சிவபெருமான் எழுதி யானுப்பின கொங்குதேர்வாழ்க்கை' என்னும் பாட்டுக்குக் குற்றம் சொல்லி அக்கடவுளுடன் தமிழ்ச்சங்கத்தில் நேர்நின்று வாதமும் புரிச்தான். அந்காலைத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அவன்தான் தலைமை பெற்றவன். ஏவ்வளவு

சிறப்பும் அவனுக்குப் பீடிப்பினால் வந்ததேயன்றி மற் றென்றினாலும் அன்று. ஆதலால், அனைவரும் படிப்ப தைக் கைவிடலாகாது. திருவிளையாடற் புராணம்.

ஓதுவது ஒழியேல்.

இதுவது-படிப்பதை, ஒழியேல்-(நீ) கைவிடாதே.

12. மலைகளுக்குள் மிகப்பெரியது இமயமலை. அது நெடுஞ் சுவர்ப்போல வளர்ந்து இந்தியாவுக்கு வடக் கெல்லையாக விளங்கி வருகின்றது. கங்கை, யமுனை முதல் விய புண்ணியாகத்திகள் ராவும் அதனிடம் உற்பத்திபாகி நிலத்தைச் செழிப்பிக்கின்றன. தேவர்கள் அம்மலையை விரும்பி அதில் வசித்து வருகிறார்கள். அதன் பெருமை அளவற்றது. ஒருகாலத்தில் விந்தம் என்ற மலைக்கு அதன் சிறப்பைக்கேட்டுப் பொருமை உண்டாயிற்று. அம்மூடமலை ‘பனிமலையின் சிறப்புக்களுக்கு அஃது அதிகமாக உயர்ந்து வளர்ந்திருப்பதுதான் காரணம்; நாம் அதனைக் காட்டிலும் உயரமாக வளர்ந்துவிட்டால், அம்மலை அவமானத்தினால் வருக்கி அழிந்துபோய்விடும்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு அன்றமுதல் அதிகமாகவளர்ந்து ஆகாசத்தை மறைக்கத் தொடங்கிறது.

பின்னர் ஓரு சமயத்தில் அகஸ்திய முனிவர் அந்த வழியில் வர்தார். விந்தமலை அவரைக்கண்டு ஐயா! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? என்று வினா விற்று. அவர் ‘மலை யரசனே! நான் இமயமலையிலிருந்து வருகிறேன்’ என்று விடைசூறினார். விந்தம் முனிவரே! எண்ணீப் பாருங்கள்! நான் அந்த இமயமலையைக் காட்டினும் இரண்டுமடங்கு அதிகமாக வளர்ந்திருக்கிறேன்; அஃது இப்பொழுது இருக்கும் இடமே தெரியவில்லை; அப்படியே கிடங்து அழிந்து போகட்டும்;

இன்னமும் அதன் கருவம் அடியோடு அடங்கித் தொலைய வேண்டும்' என்று சந்தேர்ஷமாகச் சொல்லிச் சிரித்தது. முனிவர் அதன் கருவத்தை அறிந்து அம்மலையைத் தரை மட்டமாக அடக்கித் தவம்செய்யச் சென்றார். - அப்புறம் அம்மலை தலை நிமிரவே யில்லை. அதுபோல நாமும் பிறர் மீது பொருமைகொண்டு பேசுவாகாது. ஸ்காந்தம்.

ஓளவியம் பேசேல்.

ஓளவியம்-பொருமை வர்த்தகளை, பேசேல் - (நீ) போதே.

13. சில வருஷங்களுக்கு முன்னர் சென்னபட்ட ணத்தைச் சார்ந்த மைலாப்பூரில் திருவள்ளுவர் என்று ஒரு தெய்வத்தை நம்மை பொருந்திய புலவர் இருந்தார். அவர் மாணுக்களுக்கு ஏலேலசிங்கன் என்று பெயர். அவன் வணக்கஜாதி. வர்த்தகம் ஜீவனம். மிகுந்த செல்வம் உள்ள வன். ஒரு சமயத்தில் அவன் அதிகமான தானியங்களை விலைக்கு வாங்கி நிட்டில் கட்டிவைத்திருந்தான். அப் பொழுது நாட்டில் மழை பெய்யாமல் விலைவு குறைந்து பஞ்சம் பரவிப் பிடிக்கத் தொடங்கிறது. ஜனங்கள் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு தானியம் கிடைக்காமல் பசுயால் வருந்தினார்கள். அதனை அறிந்த திருவள்ளுவர் தனது மாணுக்களுக்கிய ஏலேலசிங்கனை நோக்கி 'உன் னிடம் இருக்கும் தானியங்களை இப்பொழுது விற்கும் விலைக்கு அரைப்பங்கு அதிகமாக விலைசொல்லி விற்பனை செய்' என்று சொன்னார். அவன் குழுவின் கட்டளையின் படி தானியங்களை விற்கத் தொடங்கினான்.

நெற்குவியல் குறையாமல் அளக்க அளக்க அதிக மாகி பெருகி வளர்ந்து வந்தது. மழை பெய்து பஞ்சம் தெளியும் வரையில் மாதக்கணக்காக அளந்து வந்தும்கூட அவன் தானியராசி கொஞ்சமும் குறைவடையவில்லை.

அவன் கையும் மெய்யும் சலித்து அகளைக் குருவுக்குக் கூறினான். அவர் ‘நீ இப்பொழுது விற்கும் விலைக்குக் கால்பங்கு குறைத்துக்கொடு’ என்றார். எலேலசிங்கன் அங்குனமே குறைத்துக் கொடுத்தான். அதுவரையில் அழியாமல் வளர்ந்துவந்த அந் நெற்குவியல் அரை நிமிஷத்தில் குறைந்து ஒழிந்து போயிற்று. தானிய விலையை அதிகப்படுத்தி அன்பதனால் வளர்ச்சியும், குறைத்து அளப்பதனால் நாசமும் உண்டாகும் என்று இதனால் தெரிகின்றதல்லா? திருவள்ளுவர் சரித்திரம்.

அஃகம் சூருக்கேல்.

அஃகம்-(தானியங்களின்) விலையை, சூருக்கேல்-(நீ) குறைக்கு அளவாடே.

14. ஒருகாலத்தில் பிரமனும் விண்ணுவும் சிவபெருமானுடைய முடியையும் அடியையும் கண்டு வரச் சென்றார்கள். பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவமாக ஆகாயத்தில் நெடுந்தூரம் வரையில் பறந்துபார்த்தும் கூடக் கடவுள் முடி அதற்குமேலும் வளர்ந்திருந்தது. அவன் என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கும் தருணத்தில் ஒரு தாழை மலரைக் கண்டான். அது நிலத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது பிரமன் ‘நீ எங்கிருந்து வருகிறோ?’ என்று கேட்டதற்கு அம்மலர் கடவுள் சிரத்திலிருந்து வருகிறேன்’ என்று விடை சொல்லிற்று. பிற்பாடு, தான் கடவுள் முடியைக் கண்டதாக அம்மலரைத் தனக்குச் சாக்ஷி சொல்லும்படி ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, நிலத்துக்குவந்து ஸ்ரீ மகா விண்ணுவைக்கண்டு நான் கடவுள் முடியைக் கண்டுவந்தேன்; அதற்கு இந்த மலர் சாக்ஷி’ என்று சொன்னான். தாழைமலரும் ‘ஆம், ஜூயா! இவர் கண்டார்; நான் பார்த்தேன்’ என்று பொய்ப் பேசிற்று.

உடனே கடவுள் கோபத்தோடு தோன்றிப் ‘பொய்ச் சாக்ஷி சொன்ன தாழைமலர் இனித் தம் பூஜைக்கு உதவாது’ என்றும் ‘பொய்ப் பேசின பிரமனுக்கு உலகத் தில் கோயில் இராது’ என்றும் சொல்லி மறைந்தார். அது முதல் தாழைமலர் சிவபெருமான் பூஜைக்கு யோக் கியமில்லாமல் போயிற்று. பிரமனுக்கும் கோயில் கட்டுவ தில்லை. ஆக்லால், கண்ணாற்கண்ட ஒன்றை மற்றென்றாக மாற்றிச் சொல்லலாகாது. ஸ்காங்தம்.

கண்டோன்று சோல்லேல்.

கண்டு-(ஒன்றைக்) கண்டு, ஒன்று-மற்றென்றாக, சொல்லேல்-
(தீ) சொல்லாதே.

15. வடமதுரையில் வசதேவர் என்பவருக்குக் கிருஷ்ணன் என்று ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். அவன் ஆயர்ப்பாடி என்னும் ஊரில் நந்த கோபர் என்ற யாதவ அரசர்வீட்டில் சில காரணங்களை முன்னிட்டுக் குழந்தைப் பருவம் முதல் வளர்ந்துவரத் தொடங்கினான். அங்கே அவனுக்கு அநேகம் இடையார் சிநேகமானார்கள். அவன் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில் அந்த யாதவர்களுக்கு ஒரு குறையும் நேர வொட்டாமல் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தான். காட்டில் ஆடு மாடுகளை மேய்த்துக் காலம் கழித்து வந்த அந்த இடையார்களை யெல்லாம் தன்னிப்போல அரசர்களோடு சம்பந்தம் செய்துகொள்ளப் பண்ணினான். இன்னும், தான் செய்யளிரும்பும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் அவர்களோடு ஆலோசனைசெய்து ஒவ்வொரு சபையிலும் அவர்களுக்குப் பெருமையை உண்டாக்கினான். அவனைப்போல ஒவ்வொருவரும் தம்மை விரும்பும் சுற்றத்தாரைக் காப்பாற்றவேண்டும். பாகவதம்.

நுப்போல் வளை.

ஙப்போல்-ஏகரமானது (பதங்களில் கலந்து வராத நா.நி, நீ முதலான தன் இனத்தை முன்னின்று தழுவி அவற்றிற்குப் பெருமை உண்டாக்குவது) போல, வளை-நீ உன் இனத்தாரரத்) தழுவ.

16. ஓ முன்னிலில் புசண்டர் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர் கோமதி என்னும் ஆற்றில் தினம் மூன்று வேளைகளிலும் தவறூமல் நீராடி வருவார். அதனால், அவர் தமது தேசுக்கம் கொஞ்சமும் கெடாமல் ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்கள் வரையில் இருந்து அரிய தவம் செய்து வந்தார். அவர் ஒரு சமயம் அகஸ்திய முனிவரிடத்தில் ‘கோமதியாற்றின் இனிய’ எற்று நீர்தான் தமக்கு நித்திய யெலவனத்தைக் கொடுத்தது’ என்று சொல்லி யிருக்கிறார். அவரைப்போல ஷிடியற்காலையில் அணைவரும் எழுந்து ஈர்த்து நீரில் நீராட வேண்டும்.

சரக ஸ்மீறிதை.

சனீ நீர் ஆடு.

சனிநீர் - (புதிய) ஈற்று நீரில், ஆடு - (நீ தினமும்) நீராடு.

b சவக்கிரகங்களில் ஒருவராகிய சனிபக்வானுக்குச் சொந்தமான நினத்தைச் சனிக்கிழமை என்பார்கள். அவருக்கு என்னில் மிகவும் இஷ்டம். அவர் அருளை விரும் புகின்றவர் அந்தணருக்கு எள்ளைத் தானம் பண்ணுவதும், என்னனம் இடுவதும் வழக்கம். அணைவரும் என்னின் நெய்யைத் தேய்த்துக்கொண்டு சனிக்கிழமையில் நீராடு வதனால், அக்கடவுளின் அநுக்கிரகத்துக்கு ஒருவாருக்க் சொந்தமாகிறார்கள். ஆகலால், சனிக்கிழமை தோறும் எண்ணைய் இட்டுக்கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வக்கிரக மாண்மியம்.

சனி நீர் ஆடு.

சனி-சனிக்கிழமை தோறும், சீர் ஆடு - (ஏ என்னைய இட்டுக் கொண்டு) தலை முழுகு.

17. முன்னாளில் இலங்கைத் திலில் இராவணன் என்று ஒரு கஷ்ட அச்சன் இருந்தான். அவன் வனத் தில் இராமர் மலைவிபான தீரை என்பவனை அவர் இல்லாத சமயம் பார்த்துத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று அசோக வனம் என்ற தனது காவற்சோலையில் அவனைச் சிறை வைத்திருந்தான். அது காரணமாக இலங்கைப் பட்டினத் தில் இராமருக்கும் இராவணனுக்கும் பெருஞ்சன்டை நடந்தது. முதல் நாளிலேயே இராமரும் இராவணனும் ஒருவரை வியாருவர் எநிர்த்து யுத்தம் பண்ணத் தொடர்க்கிடைஞ்சுகள்.

இராமராணங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றுக்கு நகுக்க முடியாமல் வந்து பார்த்தபடியினால் இராவணனுக்குத் தேர் முதலானவை ஆற்றித்து போயின். வான் பூதவியா ஆயுதத் தனும் ரூதிச்சுவிட்டன. அவன் மிகவும் கீர்த்திபெற்ற உயர்ந்த யீரன். அவனுக்குப் பகைஞை ரணகளத் தில் உயிரோடு உலாவவிட்டு வீடு செல்ல மனம் வர வில்லை. அவமானத்தாலும் வருந்தத்தாலும் அதிகமாக வருந்தி நிலத்தைப் பார்த்தவண்ணமே மரம்போல வின்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது இராமர் அவன் அக்கிரமங்களை மனத்தில் கொள்ளாமல் ‘வீரனே! பயப் படாதே; நீ இன்று யுத்தத்தில் மிகவும் இளைத்துப் போனும்; இளைத்த சமயத்தில் உண்ணைக் கொல்வதற்கு நான் இஷ்டப்படவில்லை; இப்பொழுது அரண்மனை சென்று இளைப்பாறு; சண்டை செய்ய மனமிருந்தால், நாளைக்குத் தகுந்த வீரர்களைத் துணை சேர்த்துக்கொண்டு

வோ !” என்று இன்சொல் சொல்லி அனுப்பினார். அவரைப் போல நாமும் பகைவனிடத்திலும் இனிமையாகப் பேச வேண்டும்.

இராமாயணம்.

ஞெம்பட்டவுரை.

ஞெம்பட்ட-(பேச்சுக்களில்) இன்பம் விளையும்படி, உரை-ஏ் பேச-

18. விரிஞ்சிபுரத்தில் ஆபத்துக்காத்த முதலியார் என்று ஒரு வேளாளர் இருந்தார். அவர் அதிகமான பொருளைச் செலவு செய்து அரண்மனை போன்ற ஒரு பெரிய வீட்டைக் கட்டினார். அந்த வீட்டில் வசிப்பதற்கு அவரும் அவர் மனைவியும் தான் இருந்தார்கள். அநேகம் ஆறைகள் அவருக்கு அநாவசியமாகி மூடினபடியே கிடங் தன. அவற்றைக் கிறப்பதற்கு அவசியமும் ஒழுநிவம் அவருக்கு உண்டாகவேயில்லை. அதனால், ஓரதையில் எறும்புகள் முட்டை இட்டன. ஓரதையில் பாம்புகள் வசித்து வந்தன. ஓரதையில் கறையான்கள் புற்றை வளர்த்தன. ஓரதையில் ஆந்தை கோட்டான் முதலான பறவைகள் சாளர்ச்சுளின் வழியாகக் குடிபுகுந்தன. கேள்கள் ஓரதையின் முகட்டில் கூடு கட்டின. ஓரதை ஸைப் பேய்கள்ரிடிக்குக்கொண்டு வந்தவர்களை வெருட்டி யோட்டின. இங்ஙனம் அவர் வீடு, கட்டி முடிந்த சில வருஷங்களுக்குள்ளாகவே குடியிருப்பதற்குப் பயன் படாமல் சீர்குலைக்கு போடிற்ற. முதலியார் கஷ்டத்துக் கும் நஷ்டத்துக்கும் சொந்தபாகித் தம் மனைவியோடு வேறு வீட்டுக்குப் போனார். அவரைப் போலவே நாமும் அதிக இடம் உண்டாகும்படி வீடு கட்டலாகாது.

தொன்னடமண்டல சதகம்.

இடம்பட வீட்டேல்.

இடம் - இடமானது, பட-(வீட்டைக்) கிடக்கும்படி, வீடு - வீட்டை, இடேல் - (சீபெரிதாக்) கட்டாதே.

19. அத்தினபுரத்தில் இருந்த ஜனமேஜயன் என்ற மன்னவன் பாண்டவர் வம்சத்தில் பிறந்தவன். அவன் தந்தையைத் தக்கைண் என்ற பாம்பு கடித்துக் கொண்டு விட்டது. அதனால் ஜனமேஜயன் கோபம் கொண்டு உலகத்தில் உள்ள பாம்புக்கூட்டங்களை பெல்லாம் அடியோடு நாசம் செய்வதன் பொருட்டுச் சர்ப்பராகம் என்ற ஒரு வேள்வியைச் செய்தான். அந்த யாக நெருப்பில் எல்லாப் பாம்புகளும் விழுந்து இறந்துபோயினா. தக்கைண் என்ற சர்ப்பராஜன் மாத்திரம் அங்கும் இறந்து போக வில்லை. அவன் தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரனுக்கு நெருங்கிண நண்பன். இந்திரன் அந்த யாகத்தில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அவ்வரசரீரா வேண்டிய்கொண்டு தன் நண்ப அங்கு ஆபத்து நேரவொட்டாமல் நாப்பாற்றினான். இவ்வாவிட்டால், அவன் நிச்சயமாக அந்த யாகத்தில் இறந்து போயிருப்பான். ஆதலால், தக்கைணப்போலவே ஒவ்வொருவரும் சிநேகம் செய்வதற்குரிய நற்குணம் உள்ளவர்களை அறிந்து நட்புச் செய்யவேண்டும்.

மகாபாரதம்.

இணக்கம் அறிந்திணங்கு.

இணக்கம்-சிநேகத்துக்குரிய(நற்குண நற்செய்கை உள்ளவர்களை), ஆறிந்து - தெரிந்து கொண்டு, இணக்கு - நீ சிநேகம் பண்ணு.

20. ஸிலிவித்தீவில் எட்டு என்று ஒரு ஏரி மலை உண்டு. ஏரிமலைகளின் உச்சியிலிருந்து கிளி சம்பாங்களில் நெருப்பும் ஒருக்கிண கற்குழம்பும் அதிசாரா எரித்து வெளியில்லை வரும். அந்தக் குழம்பு பக்கங்களில் உள்ள கிராமங்களிற் பெருகி அவற்றை அடியோடு நாசம் செய்துவிடும். ஒரு சமயத்தில் அம்மலை அம்மாத்திரி கற்குழம்பை அதிகமாகக் கக்கத் தொடங்கிறது. அப்பொழுது அநுகில்

உள்ள ஜனங்கள் தங்கள் உயர்ந்த பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு உயிர் பிழைக்க ஒடினார்கள். அச்சமயத்தில் ஒரு சிராமத்தில் இருந்த இரண்டு சோகாதரர் மற்றவர் களைப் போலத் தாங்களும் விலை உயர்ந்த பொருள்களைத், தலையிற் சுமந்து வயது சென்றதாயும் தங்கையும் தங்க ஶோத் தொடர்ந்து வர ஒடித் தொடங்கினார்கள். கிழவர் களுக்குத் துரிதமாக நடக்க முடியவில்லை. சோகாதரர் சிறிது சென்றதும் திரும்பிப் பயர்த்துப் பெற்றவர்களின் கஷ்டத்தைக் கவனித்துத் ‘தலையில் உள்ள பொருள்களைக் காட்டினும் பெற்றுவளர்த்த தாயும் தங்கையும் சிறந்த வராவர்; பொருளைச் சம்பாதிக்கலாம்; அவர்களை அங்கனம் சம்பாதிக்கமுடியாது’ என்று நீர்மானித்து, அவற்றை எறிந்துவிட்டு ஒருவன் தங்கையையும் மற்ற வன் தாயையும் தூக்கிக்கொண்டுபோர்ப்பு பத்திரமான விடத்தில் சேர்த்தார்கள். அவர்கள் சென்ற வழிக்கு அன்று முதல் ரற்புத்திரமார்க்கம் என்று பெயர் உண்டா யிற்று. அதனைக் கேள்வியற்ற அத்தீவரன், அந்த அருமைச் சோகாதரர்களை வரவழைத்து மரியாதை செய்து தன்னிடத்திலேயே காவத் துக்கிகாண்டான். ஆதலால், நாமும் அவர்களைப்போலத் தங்கை தாய்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

தங்கை தாய்ப் பேண்.

தங்கை - தகப்பனுரையும், தாய் - தாயானுரையும், பேண் - நீ காப்பாற்று.

21. 17-வது கணக்காயில் இலங்கைப் பட்டினத்தில் இராவணன் சிறையைச் சிறை வைத்திருந்தான் என்று படித்திருக்கிறார்கள். டீகை ஒன்பதுமாதம் வரையில் அங்கேயே இருந்தும் இராமர் வந்து சிறைமீட்கவில்லை. அவன்

அதனால் வெறுப்பாடைந்து இறப்பதற்கு நிச்சயித்திருக்காள். அச்சமயத்தில் அதுமான் என்ற வானரவிரன் அங்குச் சென்று வணங்கி, இராமர் கணையாழியைக் கொடுத்தும், அவர் சேஷமத்தைச் சொல்லியும் அவளுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணினான். சிறைத் தன் மரணத்தை நீக்கும் பொருட்டுச் சமயத்தில் செய்த அவ்வுதவிக்கு மனமகிழ்ஞ்கு அவன் சிரஞ்சீயியாக என்றும் இறவாமல் இருக்கும்படி வரம் தந்து தன் நன்றியறிதலே விளக்கினான். சிறையைப்போலவே நாமும் ஒருவர் செய்த உதவியை மறக்கலாகாது.

இராமாயணம்.

நன்றி மற்றேவே.

நன்றி - (ஒருவர் செய்த) உதவியை, மறவேல் - (நீ எப்பொழுதும்) மறந்துவிடாதே

—००१७००—

22. கீரிவிரஜம் என்னும் பட்டணத்தில் ஜராசந்தன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் வரத்திலும் பலத்திலும் மிகுந்தவன். தைரியத்தில் சிறந்தவன். ஒரு சமயம் அவன் வடமதுவராயில் இருந்த கண்ணபிரானேடு சண்டை செய்ய வந்தான். அவளை யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்வதற்கு அவரால் முடியாமற் போயிற்று. இரண்டு முன்று நாட்கள்வரையில் சண்டை செய்து அபஜூம் அடைந்துவிட்டார். அடுத்த வருஷத்திலும் அதற்கு அடுத்தவருஷத்திலும் அவன் படைகளின்திரட்டி வந்து மதுரைப் பட்டணத்தை முற்றுகை இட்டான். ஒரு தடவையிலாவது கண்ணபிரானுக்கு வெற்றி யுண்டாக வில்லை. அவன் எதிர்த்துவந்த பதினெட்டுத் தடவைகளிலும் அவர் தோல்வியடைந்துவானார். அவன் மற்றொரு சமயத்தில் பலராபந்தும் கண்ணபிரானும் ரைவதகம் என்ற மலையில் இருக்கும் பொழுது அதன் அடிவாரத்தை

நெருப்பு வைத்துக் கொள்ளுத்தி விட்டான். அவன் உபத் திரவத்தைச் சுக்கமுடியாமல் கண்ணபிரான் வடமதுரையை விட்டுத் தொலைத்துத் துவாரலாகயில் குடியேறினார். சிலகாலம் கழிந்தமிற்பாடு, அவர் பாண்டவரில் ஒருவனுன் மீமசேனைன் அழைத்துக்கொண்டு ஜராசந்தன் பட்டணம் சென்று பீமனுக்கும் அவனுக்கும் மல் யுத்தத்தை உண்டு பண்ணினார். அந்தச் சண்டையில் ஜராசந்தன் இறந்து போனான். கண்ணபிரான் தமக்கு வெற்றியுண்டாகும் சமயத்தை அறிந்து மீமசேனையைக் கொண்டு பகைவனை வென்று கீர்த்தி யடைந்தார். அவரைப்போல ஒவ்வொரு வரும் காரியம் விளைந்து பலன்கொடுக்கும் காலத்தை அறிந்து செய்யவேண்டும். மகாபாரதம்.

பருவத்தே பயிரேய்.

பருவத்தே - (ஒவ்வொன்றும் விளையும்) எவத்தில் (அவ்வது ஒவ்வொரு காரியமும் விளைந்து பயன்தரும் காலத்தில்) பயிர்செய் - (நீ காரியமாகிய) பயிரைச் செய்.

—००७—

23. 2-வது கதையில் துரியோதனன் பாண்டவர் களின் இராஜ்யத்தைச் சூதாட்டத்தில் அபகரித்துக் கொண்டு அவர்களையும் தூஷ்டிக்கூப் பேசினான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது சபையில் இருந்த பெரியவர்கள், பாண்டவர் வனத்தில் பள்ளிரள்ளு வருஷமும், நாட்டில் ஒருவரும் அறிமாமல் ஒரு வருஷமும் வசிக்க வேண்டும் என்றும், அதன் பின்னர்த் துரியோதனன் அவர்களிடம் அபகரித்துக் கொண்ட ராஜ்யங்களைக் கிருப்பிக் கொடுத்துவிட. வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்காரர்கள். பாண்டவர் தருமத்துக்குப் பயந்து ஒன்றும் மறுத்துச் சொல்லாமல் அப்பழையே வனம் சென்று விட்டார்கள். ஆனாலும், துரியோதனனுக்கு அவர்களிடம்

பறித்துக் கொண்ட ராஜ்யத்தினால் கொஞ்சமும் மன அமைதி உண்டாகவில்லை. பாண்டவர் திரும்பி வந்து தன்னேடு சண்டை தொடங்குவார்கள் என்று அவன் இரவும் பகலும் எண்ணாயிட்டு வருந்தத் தொடங்கி னுன். பின்னர்த் தவணைப்படி பதின் மூன்று வருஷமும் கழித்துத் திரும்பிவந்த பாண்டவர்களுக்கு அவன் சிறி தும் இராஜ்யம் கொடுக்கமாட்டேன் என்று மறுத்து விட்டான். அதனால் குருகேஷத்திரத்தில் அவ்விருவருப் பாருக்கும் சண்டை ஆரம்பமாயிற்று. அந்த புத்தத்தில் அவன் தனது அக்கிரமங்களின் ப்லஞகத் தன்னைச் சேர்ந்த அணைவரையும் தொலைத்துக்கொண்டு தானும் இறந்துபோனான். ஆதலால், நாமும் அநியாயமாகப் பிறர் பொருள்களை அபகரிக்கலாகாது.

மகாபாரதம்.

* மண்பறித் துண்ணேஸ்.

மன - (பிரருக்குச் சொந்தமான) நிலத்தை, பறித்து- (அக்கிரமமாக) அபகரித்து, உண்ணேஸ் - நீ ஜீவனம் பண்ணுதே.

—०००—

24. முன்னெரு காலத்தில் காசிப முனிவருக்கு இரண்ணியன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் அதிகமான தவங்களைச் செய்து பிரமதேவனிடத்தில் உயர்ந்த வரங்களைப் பெற்றன. அவனைப் போல போசித்து வரம்பெற்றவர் ஒருவரும் இல்லை. பெரும் பாலும் அவன் அவ்வரத்தின் வண்ணம் இறவாதிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்விதம் நடக்கவில்லை. நெடுங்காலம் வரையில் அவன் அசரர்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியாக விளக்கினான். பிற்பாடு, கடவுள் பெயருக்குப் பதிலாகத் தனது

* ‘மன்ற பறித்துண்ணேஸ்’ என்றும் பாடம். இதற்கு, “மன்ற-நியாய சபையில் இருந்துகொண்டு, பறித்து - பிறர் பொருள்களை அக்கிரமமாக அபகரித்து, உண்ணேஸ் - நீ ஜீவனம் பண்ணுதே” என்று பொருள். இதற்கும் கண பொருக்கும்.

பெயரைச் சொல்லவேண்டும் என்றும், தன்னியே கடவுள் என்று கொண்டாடவேண்டும் என்றும் அனைவரையும் கட்டாயப்படுத்தத் தொடங்கினான். அப்படிச் செய்யாத அர்களைக் கண்டுபிடித்துக் கழுவில் ஏற்றி வந்தான். உலக விரோதமான அந்தக் கொடுஞ்செய்கைக்காக ஸ்ரீ மகா விஷ்ணு நரவிக்கவடிவமாக வந்து ஆவுளைக் கொன்றுவிட்டார். ஆதலால், இரணியனிப்போல எவரும் உலக இயல்புக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்யலாகாது.

பாலுதம்.

இயல்பலாதன சேட்யம்.

இயல்பு அலாதன - (உலக) இயல்புக்கு விரோதமான காரியங்களை, செய்யல் - நி செய்யுதே.

—००५००—

25. மதுரைப்பட்டணத்தில் முத்து ஸீரன் என்று ஒரு பாம்பாட்டி இருந்தான். அவன் தினந்தோறும் பாம்புகளைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து ஆட்டி ஓவனம் பண்ணுவது வழக்கம். ஒருநாள் அவன் வீட்டிற்குச் சில விருந்தினர் வந்தனர் அவன் அவர்களைச் சந்தோஷப் படுத்தும்பொருட்டு ஒரு பாம்பை வெளியில் எடுத்து ஆட்டத்தொடங்கினான். அஃது அவன் அன்று காலையில் பிடித்துக்கொண்டுவந்த ஒரு புதியபாம்பு. அப்பாம்பு வெளியில் வந்ததும் அவனையும் அவன் நண்பர்களையும் நன்றாகக்கடித்துச் சென்றுவிட்டது. அவர்கள் அனைவரும் ஒருமிக்க இறந்துபோனார்கள். பாம்புகளைப்பிடித்து ஆட்டு வதனால் மரணம் வரும் என்று இதனால் வெளியாகின்ற தல்லவா?

தாமஞ்சனி.

அரவம் ஆட்டேல்.

அரவம் - பாம்புகளை, ஆட்டேல் - நி பிடித்து ஆட்டாதே.

—००५०१—

26. முன்பு கெளடதேசத்தில் இருந்த சிரவுஞ்ச மன்னவனுக்கு அஜிரண நோய் உண்டாயிற்று. அரண்மனை வைத்தியர்கள் அஃது அசாத்தியமான நோய் என்று கைவிட்டுவிட்டார்கள். பின்னர் மண்டுகர் என்னும் ஒரு முனிவர் வந்து பரிசுத்தமான இலவம்பஞ்ச மெத்தையில் அவனைப் படுக்கவிட்டு ஒளாஷதம் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார். சில நாட்களில் அவ்வரசன் தனதுநோய் முற்றி ஆம் நீங்கிச் சுவஸ்தம் அடைந்தான். அந்தப் பெறிய முனிவர் மற்றொருநாள் தீராஜ சபையில் ‘இலவம்பஞ்சின் படுக்கையும், ஒரே அளவைக்கொண்ட எளிய ஆகாரமுமே அரசனுக்குக் குணத்தை உண்டுபண்ணின இலவம்பஞ்ச உடம்பின் உஷ்ணத்தைக்காக்கும். உண்டவண்வை ஹ்ரீராஜ் படுத்தும். நித்திரையை உண்டுபண்ணும்’ என்று எடுத்துரைத்தார். ஆதலால், நாமும் இலவம்பஞ்ச மெத்தையில் படுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அஷ்டாங்க ஸ்ரூதயம்.

இலவம்பஞ்சில் துயில்.

இலவம் பஞ்சில் - இலவம் பஞ்சினுற் (செய்த படுக்கையில்,) துயில்-நி தித்திரைசெய்.

—०४५०—

27. குருகோத்திரம் என்பது அத்தனைராதாக்கு அருகில் உள்ள ஒரு பெரிய மைதானம். அதில் பாண்ட வரும் துரியோதனுகிபரும் பாகனிஷயமாகப் பதினெட்டு நாள் வரையில் பெருஞ்சண்டை புரிந்தார்கள். அதற்குப் பாரதச்சண்டை என்று பெயர். பதினெட்டாவது நாள் பிற்பகலில் துரியோதனைச் சார்ந்த வீரர்யாவரும் மடிந்து போக அவன் ஒருவன்மாத்திரப் பிண்சியிருந்தான். பின் னர் ஸ்யுமந்த பஞ்சகம என்ற மடுக்கராயில் அவனுக்குப் பிமசேனதுக்கும் கதாயுத்தம் மூண்டது. துரியோதனன் வஞ்சனை மேற்கொண்டு பிமசேனனை நேரக்கிப் ‘பிமா !

இருவரும் உயிர் நிலைகளைச் சொல்லிச் சண்டைசெய்யலாம்’ என்றான். பீமன் ‘தன் உயிர்நிலை தலையில்’ என்று சொல்லி ‘உன் உயிர்நிலை எங்கே?’ என்று கேட்டான். துரியோதனன் ‘எனக்கும் தலையில்தான் என்று வஞ்சலை பேசினான். அவனுக்கு உயிர்நிலை தொடையில் இருக்கிற தென்று கிருஷ்ணன் அவன் சூதைக் குறிப்பாய்த் தெரி வித்தான். உடனே பீமன் கோபம்கொண்டு துரியோதனனைக் கொன்றுவிட்டான். அவனைப்போல நாழும் பிறரை வஞ்சிக்கல்லாகாது. மகாபாரதம்.

வஞ்சகம் பேசேல்.

வஞ்சகம்-படமான வார்த்தைகளை, பேசேல்-நீ பேசாதே.

28. 24-வது கதையைப் படித்துக் கொள்க.

அழகலாதன செயேல்.

அழகு அலாதன - அழகு அல்லாதன வாசிய (உலக இயல்புக்கு விரோதமான காரியங்களை), செய்யேல்-நீ செய்யாதே.

29. அத்தினபுரத்தில் சந்தனு என்று ஒரு சக்ரவர்த்தி இருந்தார். அவருக்குக் கங்கை பரிமளகந்தி என்று இரண்டு மனைவிகள் இருந்தார்கள். முத்தமனைவியான கங்கையின் வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரருக்குத் தேவ விரதா என்று பெயர். அவர் தமது சிறுபிராயத்திலேயே தாயாரின் முயற்சியினால் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் எளி தில் தேர்ச்சியடைந்தார். அவருக்கு வசிஷ்டமுனிவர் வேதங்களை ஒதுவித்தார். பிரூகஸ்பதி சாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தார். சுக்கிரபகவான் மந்திரங்களை உபதேசித்தார். பரசுராமர் வில்வித்தையைப் பயிற்றுவித்தார். அவர் தமது சிறுவயதிலேயே உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பண்டிதர்களை மும்கிடக் கல்வியில் மிஞ்சி விளங்கினார். அவரைப்போல

நாமும் பாலியத்திலேயே கல்வியை விரும்பிக் கற்க வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

இளமையில் கல்.

இளமையில் - இளமைப் பருவத்திலேயே, கல் - (நி கற்கவேண்டிய நால்கோக்) கற்றுக்கொன்.

30. 27-வது கலையில் பாண்டவருக்கும் துரியோ தன ஆக்கும் குருகேஷ்த்திரம் என்ற மைதானத்தில் பதி ணெட்டுநாள் வரையில் பெருஞ்சண்டை நடந்ததென்று படித்திருக்கிறீர்கள். அதில் பதினேழாவதுநாள் யுத்தத் தில் கர்ணன் என்பவன் அர்ச்சனனேடு கடுஞ்சண்டை செய்தான். அர்ச்சனன் விட்ட அம்புகள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாகவந்து கர்ணன் உடம்பில் பொத்துக்கொண்டபடியினால் அவன் அப்படியே நேர்த்தட்டில் சாய்ந்து மூர்ச்சை போய்விட்டான். அவன் நாள்தோறும் யாசகர்களும் பிச்சைக்காரர்களும் வர்து தன்னை நாது கேட்டாலும் இல்லையென்று சொல்லாமல் அன்புடன் அளித்து வருவது வழக்கம். அவன் செய்துவந்த அந்தத் தருமத்தினால் அவ் வாபத்துக்காலத்தில் ஒரு தெய்வவீரன் திடீரன்று தோன்றி அவன் களைதளியும் வரையில் அவன் அருகில் கிண்று உபசாரம் செய்துகொண்டிருந்தான். கர்ணன் அவ்வுபசாரத்தினால் கலைதளிந் தெழுந்து அவளை ‘நீ யார்?’ என்று கேட்டான். அவ்வீரன் ‘நான் கடவுள் அனுப்ப வந்தவன். அவர் உனது தருமத்தை மெய்ச்சி உனக்கு உதவிசெய்து வரும்படி என்னை அனுப்பி னோர்’ என்றுசொல்லி உடனே மறைந்துபோனான். கர்ணன் தருமம் செய்திராவிட்டால், அவ்வாபத்துச்சமயத் தில் தெய்வவீரன் உதவியை அடைந்திருக்க முடியா தல்லவா?

மகாபாரதம்.

அறைனே மறவேல்.

அறைனே-தருமத்தை, மறவேல் - நீ (ஒருபோதும்) மறக்காதே.

31. 17-வது கதை இராவணைப்பற்றி உங்களுக்கு ஒருவாறு தெரிவித்திருக்கின்றது. அந்த இராவணனுக்குக் கும்பகர்ணன் என்று ஒரு சகோதரன் இருந்தான். அவன் மிகவும் உயர்ந்த வீரன். அவனுக்கு எப்பொழுதும் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதில் ஆசை அதிகம். அதனால், இராவணனும் பகலிலும் அவன் அரண்மளையில் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டே யிருப்பான். தனது மூத்த சகோதரனுகிற இராவணன் சீதையை எடுத்துவந்து சிறையில் வைத்ததை யுங், அதன்பொருட்டு இராமரும் இராவணனும் இலங்கைப் பட்டினத்தில் பெரும்படைகளைத் திரட்டிச் சண்டைசெய்வதையும் அவன் கொஞ்சமும் அறியான். மரணத்தினத்தில் தான் அவற்றை ஒருவாறு அறிந்தான். ஏன் நீர்த் தூக்கம் தெளியாமலேயே அவன் இராவணன் பொருட்டுச் சண்டைசெய்து இரண்களத்தில் இறந்துபோனான். மிகவும் பலசாவியாக விருந்தும் அவன் இறக்கும் வரையில் தூக்கத்தையல்லாமல் ஒருகாரியத்தையும் செய்யவில்லை. அவனைப்போல ஒருவரும் அதிகமான நித்திரையை விரும்பி அடையாலாகாது. இராமாயணம்..

அனந்தல் ஆடேல்.

அனந்தல்-நித்திரையை, ஆடேல் - (நீ மிகுதியாகச்) செய்யாதே.

32. விதேக ராஜ்யத்தை முதலில் ஏற்படுத்திய வருக்கு நிமிசக்ரவர்த்தி என்று பெயர். அவர்ஒருசமயம் தமக்கு யாகம் செய்விக்க வரும்படி சென்றமுனிவரைக் கூப்பிட்டார். அவர் ‘நான் இந்திரன் செய்யப்போகும் யாகத்தை நடத்தி வைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்

கிறேன் ; ஆதலின், முதலில் அங்கே செல்லவேண்டும். நீ வேறொரு குருவை வைத்து நடத்திக்கொண்டிரு. அந்த யாகம் முடிந்ததும் வந்துவிடுகிறேன்' என்று சொல் விப் போய்கிட்டார். நிமியும் அவ்வண்ணமே வேறொரு குருவை நியமித்துச் செய்துகொண்டிருந்தார். பாதி யாகம் நடந்த நிற்பாடு வசிஷ்டமுனிவர் வந்தார். அவர் தாம் முன்பு சக்ரவர்த்திக்குச் சொன்னசொல்லை மறந்து மிகவும் கோபங்கொண்டு 'நீ என்னைத் தள்ளி வேறொரு குருவை வைத்துக்கொண்டு யாகம் செய்தபடியினால் மிசாசமாகக் கடவாய்' என்று சபித்தார். சக்ரவர்த்தி 'கியாராமில்லாமல் என்னைச் சபித்தபடியினால் தாங்களும் சரீரம் இழந்து அங்கை மே வருந்துக்கள்' என்று குருவுக் குப் பிரதி சாபம் கொடுத்தார். நெடுங்காலம் வரையில் அவ்விருவரும் அவ்வண்ணமே யிருந்துவருந்திவந்தார்கள். ஆதலால், எவரும் கடிந்து பேசுகின்ற கோட்டதை முகவி வேலையே மறந்துவிடவேண்டும்.

பகாவதம்.

கடிவது மற.

கடிவது-கோபித்துப் (பேசுவதை,) மற - நீ மறந்துவிடு.

33. சூரிய வம்சத்தில் சிபி என்று ஒரு சக்ரவர்த்தி இருந்தார். ஒருந்தன் அவரிடத்தில் ஒரு புறவந்து அடைக்கலம் புகுந்தது. நெடுந்தூரத்திலிருந்து அந்தப் பறவையைத் துரத்திவந்த பருந்து ஒன்று சக்ரவர்த்தியை அடைந்து "தருமம் தெரிந்தவரே ! இந்தப் பறவை என் உணவு ; இதை விட்டுவிடுங்கள் ; இல்லையானால், இதன் எடைக்குச் சரியான மாமிசத்தைக் கொடுக்கான் ! நான் சந்தோஷ மாகப் பெற்றுக்கொண்டு போகிறேன் ;' என்று சொல் விற்று. சக்ரவர்த்தி 'அழகான பறவையே ! அப்படியே

தருகிறேன் ; சரியாகப்பெற்றுக்கொள் , என்று துரைக் கோலை நிறுத்தி, ஒரு தட்டில் தமது உடல் மாமிசத்தில் கொஞ்சம் அறுத்து வைத்துத் தூக்கினார். அஃது புரு வின் எடைக்குச் சரிப்படவில்லை. கொஞ்சம் குறைங்கிருங்கிறது. இன்னும் கொஞ்சம் அறுத்து வைத்தார். அது வும் சரிப்படவில்லை. அப்புறம் பிடிப்படியாகத் தமது உடம்பில் உள்ள எல்லா மாமிசத்தையும் அறுத்து அறுத்துத் துலைத் தட்டில் வைத்தும் புருவின் எடைக்குச் சரியாகவில்லை. அவர் முடிவில் ஒன்றும் செய்யத் தோன்றுமல் பறவையரைக் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டுத் தாழை தட்டில் ஏறி நின்று எடையைச் சரிப்படுத்தினார். அவரைப்போலப் பிறவுயிர்களைக் கஷ்டப்பட்டாவது, காப்பாற்றுவதுதான் சிறந்த விரதமாகும்.

மகாபாரதம்.

காப்பது விரதம்.

காப்பது - (பிறவுயிர்களுக்குத் திங்கு வராமல்) காப்பாற்றுவது,
விரதம் - (மேலை) விரதமாகும்.

—००५००—

34. சிலவருஷங்களுக்கு முன்னர்க் குமணன் என்று ஒரு சிற்றசன் இருந்தான். அவன் மிகுந்த கொடையாளி; யாசகர்க்கு எவற்றையும் இல்லையென்று சொல்ல மாட்டான். அவனுக்கு இளங்குமணன் என்று ஒரு இளைய சகோதரன் இருந்தான். தன் தமயன் மனம் வந்தபடி செலவழிப்பதில் இளங்குமணனுக்கு அருவருப்புண்டா யிற்று. அதனால், தமயனைக் காட்டில் நூர்த்திவிட்டு அவன் சிங்காதனத்தில் தான் அமர்ந்து அதிகாரம் செலுத்தி வந்தான். குமணன் தம்பிக்குப் பயந்து காட்டில் ஒளிந்துகொண் டிருக்கும்பொழுது பெருஞ்சித்திரனார் என்ற பண்டிதர் ஒருவர் அவளைக்கண்டு ‘குமணா ராஜனே! நான் இரண்டுநாட்களாக உண்ணை இந்தக் காட்ட

இல் தேடி அல்லந்து வருகிறேன். என்க்கு ஏதாவது வெகு மதிகொடு. இப்பொழுது உண்ணிலையைக் காட்டினும் என் நிலை மிகவும் தாழ்வடைந்துள்ளது' என்று ஒருசெய்யுள் பாடினார். குமணவரசன் அவருக்குக் கொடுக்க ஒன்றும் இல்லாமையினால் 'புலவரோ!' என் தலையை எடுத்துக் கொண்டு சென்று என் சௌகாதரனிடத்தில் கொடுத்து அதன் விலையைப் பெற்றுச் செல்லுங்கள். அதன் விலை பாதிராஜ்யம் என்று அவன் விடம்பரம் செய்திருக்கிறான்' என்றுசொல்லி அவரிடம் வாரோக்கொடுத்துத் தலைசூனிந்து நின்றுன். அவனைப்போலவே அனைவரும் பிறருக்கு உபயோகம் உள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். புதூனாறு கீழமைப் படவாழ்.

கிழமைப்பட-(நியும் உன் பொருளும் பிறருக்குச்) சொந்தமாகும் படி, வாந்தி வாழு.

35. வெகுகாலத்துக்கு முன்னர்ச் சூரிய வம்சத்தில் வேனன் என்று ஒரு மூட அரசன் இருந்தான். அவன் தனது அற்ப புத்தியினால் முனிவர்களை வாகனமாகக் கொண்டு, அவர்களுக்குப் பலவிதமான உபத்திரவங்களை உண்டுபணியில் வந்தான். வனத்தில் தவம் புரிந்துவந்த முனிவர்கள் விதியில்லாமல் அவனைச் சுமந்துகொண்டு திரியத் தொடங்கினார்கள். கடவுளைத் தொழுவதற்குக் கூட அவர்களுக்கு ஒழிவு உண்டாகவில்லை. அவர்கள் செய்து வந்த தவங்கள் யாவும் சூறையத் தொடங்கின. அவனுக்கு நல்ல வார்த்தைகளினால் பலவிதமான நிதி களைச் சொல்லியும் அம்முருட்டரசன கொஞ்சமும் கவனிக்கவில்லை. தனது அதிகாரத்தையே பெரிதாக மதித்து வந்தான். பிற்பாடு, எல்லா முனிவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து

அவளைக் கொண்டுவிட்டார்கள். அவளைப்போல நாமும் இழிவான காரியங்களைச் செய்யலாகாது. பாகவதம்.

கீழ்மை யகற்று.

கீழ்மை - தாழ்ந்த (குணத்தையும்) தாழ்ந்த (செய்கைகளையும்.) அகற்று - நீ நீக்கு.

36. அத்தினபுரத்தில் இருந்த தெரியோதனன் ஒரு சமரத்தில் இராஜ ஸ்திரீகளோடு வனத்தில்வந்து விளை யாடிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது சித்திராங்கதன் என்ற கந்தருவ றுக்குப் அவ யூக்கும் கடிருந்தன்டை உண் டாயிற்று. அச்சன்டையில் அவன் தோற் றப்போனபடியினுல் கித்திராங்கதன் அவளையும். அவன் மீனவிமார்களையும் சிறைசெய்து தேரில் வைத் துக்கொண்டுபோனான். அச்செய்தி அடித்த வனத்தில் வசித்துவந்த பாண்டவர்களுக்குத் தெரியதது. அவர்களில் பிமசேனன் துரியோதனன் சிறைப்பட்டதற்கு மிகவும் சுதீதாஸப்பட்டான். தருமபுத்திரர் அதனைக்கண்டு கண்ணீர் ரொரிந்து ‘பிமா ! நீ அறியாமல் பசுகிழுப் பமக்குள் வருக்கதம் இருந்தாலும் இறந்து இடம் கொடுக்கலா நாது : நீ சிக்கிரம் அர்ச்சன ஞேடு சென்று துரியோதனைன் மீட்டுக்கொண்டு வா ! இல்லாவிட்டால், மத்து குலத்துக்குப் பெரிய அவமானம் உண்டாகும்’ என்று சொல்லி யனுப்பினார். அவனும் அவ்வண்ணமே அர்ச்சனஞேடு சென்று யுந்தம் செய்து கந்தருவனைவென்று அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். தருமபுத்திரர் துரியோதனைன் நோக்கி !

இனிப் பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு இப்படி அஜாக் கிரதையாக வெளியில் வராதே’ என்று புத்தி சொல்லி உபசரித்தனுப்பினார். ஆதலால், நரமும் அவரைப்போலச்

சத்துருவிடத்திலும் மேலான குணங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

குணமது கைவிடேல்.

குணம் அது - (மேலான) குணங்களை, கைவிடேல் - நீ கைவிடாதே.

37. ஆகிளாவில் குந்தி யென்பவள் வயிற்றில் கர் னன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் வளர்பிழை யியன்ன வளர்ந்து பரசுராமரிடத்தில் வில்லித்தை கற்றுக் கல்லியில் நிகரற்று விளங்கினான். துரியோதனன் பாண்ட வர்களைத் தொலைக்கும் பொருட்டு அவனைத் தனக்கு அந்தரங்க நண்பனுகச் செய்து கொண்டான். துரியோத னனுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டு அவன் சொல்லும் ஒவ்வொன்றையும் கர்னன் தடையில்லாமல் செய்துவருவான். பாரத யுத்தம் ஆரம்பமாகும்போது அவனுக்குப் பாண்டவர் ஐவரும் தன் சகோதரர் என்று தெரிந்தது. அவன் தாய் குந்தி தேவி அவனைப் பாண்டவர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளும்படி பலவாறு கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள். கர்னன் அது நியாயவிரோதம் என்று மறுத்து அவர்களுடன் சேரவில்லை. தனது நண்பன் துரியோதனன் பக்கத்திலேயேயிருந்து அவன் பொருட்டுப் பாண்டவர்களோடு சண்டையும் செய்து அர்ச்சனங்களேயே இறந்து போனான். அவனைப்போல நாழும் நூழுவரோடு சிநேகம் செய்த பின்பு அவரை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்க வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

கூடிப் பிரியேல்.

கூடி - (ஒருவரோடு) சிநேகம் செய்து, பிரியேல் - (நீ அவரை விட்டு) நீங்காதே.

38. முன்னளில் வடமதுரையில் உக்கிரசேன மகா ராஜா என்று ஒரு உயர்ந்த அரசர் இருந்தார். அவர் புத்திரனுக்குக் கம்சன் என்று பெயர். அவன் தன் சகோ தரியின் வழிற்றில் பிறந்த கிருஷ்ணன் என்பவனைப் பகைத்து, அவனைக் கொல்வதற்குப் பலவிதமான கெடுதி களைச் செய்தும், தனது நண்பர்களைக்கொண்டு செய்வித தும் வந்தான். ஆனால், அவற்றில் ஒன்றுவது பயன்பட வில்லை. எல்லாவற்றைபும் கிருஷ்ணன் உபாயத்தினாலும் தனது பராக்கிரமத்தினாலும் எளிதில் நீக்கிக்கொண்டு விட டான். பிற்பாடு கம்சன் தன் கொடுந்தொழிலின் பலனுக அக்கிருஷ்ணனுக் கூட மற்றொரு சமயத்தில் மரணமடைந்து போனான். அவனைப்போல நாமும் பிறரைக் கெடுப்பதற்கு நினைக்கலாகாது.

பாகவதம்.

கேடேப்ப தோழி.

கெடுப்பது-(பிறருக்குத்) கெடுதிசெய்வதை, ஒழி (ஓ) விட்டுவிடு.

39. பரிகீத்து என்னும் அரசன் பாண்டவரில் ஒருவனுன் அர்ச்சன னுடைய பெயரன். அவன் ஒரு நாள் வேட்டையை விரும்பிக் காட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே ஒரு முனிவர் நிஷ்டை செய்துகொண்டிருந்தார். அரசன் அவரிடம் சென்று ‘முனிநாதா! வழி தவறிப் போயிற்று. எனக்கு அத்தினபுரத்துக்குச் செல்லும் வழி யைத் தெரிவிக்கவேண்டும்’ என்று பலத்தைவ வினவி யும் அவர் ஒன்றும் விடை சொல்லவில்லை. அரசன் முனிவர் தன்னை அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிறார் என்று நினைத்து, அங்கு இறந்துகிடந்த ஒரு பாம்பை எடுத்து அவர் கழுத் தில் மாலையாகப் போட்டு அப்பாற் சென்றுவிட்டான். அஃது அம்முனிவர் புத்திரருக்குத் தெரிந்தது. அவர்

அன்றைக்கு ஏழாவதுநாள் பாம்புகடித்து இறக்கும்படி அரசனுக்குச் சாபம் கொடுத்தார். அம்மன்னவன் அதனை முனிவர்களால் அறிந்து, அப்பொழுதே, வியாசர் புத்திரரான சுகமுனிவரை அடைந்து அவரிடத்தில் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின் அவதாரப் பெருமைகளை விவரித்துக் கூறுகின்ற பாகவதத்தைப் பக்தியுடன் கேட்டுவந்தான். அதனால் அவனுக்கு உயர்ந்த ஞானம் உதயமாயிற்று. கடைசியில் அவன் கடவுள் திருவருளுக்கும் சொந்தமானான். அவனைப்போல ஒவ்வொருவரும் கடவுள் விஷயமாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கு ஆசைப்படவேண்டும்.

பாகவதம்.

கேள்வி முயல்.

கேள்வி - (கல்வி யறிவுள்ளவர் சொல்லும் கடவுள் விஷயமான பொருள்களைக்) கேட்பதற்கு, முயல் - (நீ) முயற்சி செய்.

40. 2, 23-வது கதைகளினால் பாண்டவர் தங்களுக்குச் சொந்தமான நாடுநகரங்களைச் சூதாட்டத்தில் இழுந்து மனைவியோடு வனத்துக்குப் போனார்கள் என்பதைப் படித்திருக்கிறீர்கள். அவர்கள் காட்டில் கழிக்கவேண்டிய பன்னிரண்டு வருஷத்தையும் கஷ்டப்பட்டுக் கழித்து, ஒருவர்கண் ஒன்றுக்கும் தெரியாமல் நாட்டில் மறைந்திருக்கவேண்டிய ஒரு வருஷகாலத்தை மச்சதேசத்து அரசனுன் விராடமன்னவன் அரண்மனையில் இருந்து கழித்துவந்தார்கள். அவர்களில் பிமேசனன் விராடமன் னவனிடத்தில் சமையால் வேலை செய்துவந்தான். ஒரு சமயத்தில் இராஜசபைக்குவந்து வல்லஸமைப்பேசின ஒரு மல்லனை வெல்லமுடியாமல் அங்கிருந்த எல்லா மல்லர்களும் வருந்தி நின்றார்கள். அப்பொழுது பிமேசனன் அவனேடு சண்டைசெய்து வெற்றிகொண்டு தன் சாமர்த்தி

யத்தை வெளிப்படுத்தினான். அவனே மற்றொரு சமயத் தில் தனது பராக்கிரமத்தினால் விராட மன்னவனுடன் கண்டைசெய்த திரிகர்த்த மன்னவன் தேரைத் தூக்கி யெறிந்து விராட மன்னவனையும் காப்பாற்றியிருக்கிறான். அவனைப்போலச் சமயம் வாய்த்தபோது ஒவ்வொருவரும் கற்ற தொழிலை ஒளியாமல் வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

கைவினை கரவேல்.

கைவினை - (நீ ஏற்றுக்கொண்ட) கைத்தொழில்களை; கரவேல்- (சமயத்தில்) ஒளியாதே.

41. தேவர்களில் வசக்கள் என்று ஒருவகுப்பார் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் தொகை எட்டுக்கோடி. அவர்களில் எட்டுப்பெயர் தலைமைபெற்றவர். ஒரு சமயத்தில் அந்த எண்மரும் வசிஷ்டமுனிவரிடத்தில் இருந்த காமதேநுவை ஒருவரும் அறியாமல் ஒருநாள் இரவில் வந்து திருடிக்கொண்டு போனார்கள். அச்செய்தி மறு நாள் முனிவருக்குத் தெரிந்தது. அவர் உடனே வசக்களை அழைத்து ‘நீங்கள் களவு செய்தபடியினால் உலகத்தில் மனிதர்களாகப் பிறவுங்கள்’ என்று சாபம் கொடுத்தார். அவர்கள் அச்சாபத்தை நீக்கிக்கொள்ள முடியாமல் பின் னெருசமயத்தில் ழலோகத்தில் கங்காதேவியின் வயிற்றில் வந்து பிறந்து கஷ்டப்பட்டார்கள். ஆதலால், நாமும் பிறர்பொருள்களை அபகரிக்கலாகாது. மகாபாரதம்.

கோள்ளை விரும்பேல்.

கொள்ளை - (பிறர் பொருளைத்) நிருவைத்து, விரும்பேன் - (நீ) ஆண்பட்டாதே.

42. முதல் கதையில் இராமனீப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். அவன் தனது இளம்பிராயத்தில் மந்தரை என்னும் வேலைக்காரியினுடைய கூன்முதுகிள் மீது களிமண் உருண்டையை வேடிக்கையாகப் போட்டு விளையாடினான். அஃது அவனுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருந்தது. அவள் அந்தச் செயலை முன்தில் வைத்துச் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தாள். சிலவருஷங்களுக்குப் பின்னர் இராமனுக்கு இராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்ய முகூர்த்தம் நிச்சயித்திருந்தது. மந்தரை இராமன் சிற் றன்னையாகிய கைகேசியைக்கொண்டு அம்முகூர்த்தத் தைக் கலைத்து அவனையும் வனத்துக்குப் போக்கினான். ஆதலால், நாம் பிறருக்கு அவமானம் உண்டாகும்படியான விளையாட்டுக்களைச் செய்யலாகாது. இராமாயணம்.

கோதாட் டோழி.

தோது-குற்றம் (பொருந்திய), ஆட்டு-விளையாட்டுக்களை, ஒழிட்டுவிடு.

43. முன்னர் மதுரைப் பட்டணத்தை ஒரு பாண்டியராஜன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் தன் நகரத்தில் காசியாத்திரை சென்றிருந்த ஓர் அந்தணன் மனைவியைக் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டு அந்த அக்கிரகாரத்தில் உள்ள எல்லா அந்தணர் வீடுகளுக்கும் படியரிசி கொடுத்து அவர்கள் அனைவரையும் ஒருதன்மையாக ஆதரித்து வந்தான். சில மாதங்களுக்குப் பிற்பாடு காசிக்குச் சென்ற அந்தணன் திரும்பிவந்து மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இரவில் மாறுவேஷம் பூண்டுவந்த அரசன் அவனை யாரோ அயலான் என்று நினைத்துத் தெருக்கத் வைத் தட்டினான். அந்தணன் ‘யார்?’ என்று அதடிக் கேட்டதற்குல், அவனைச் சொந்தக்காரன் என்று

தெரிந்துகொண்டு அவ்வந்தனைனுக்குத் தன் மனைவியின் மீது சந்தேகம் உண்டாகாதபடி அந்தத் தெருவில் உள்ள எல்லா ஷிட்டுக் கதவுகளையும் அப்படியே தட்டிக்கொண்டு அரசன்மனை போய்ச் சோந்தான். ஆயினும், அவன் மறு நாள் காலையில், ஆராய்ந்து பாராமல் கதவைத் தட்டி அந்த னைனுக்கு அவன் மனைவியின் மீது சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணின தனது வலக்கரத்தை வெட்டி யெறிந்துவிட்டான். அந்தச்செய்தி அந்தணர்களுக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் அரசன் செயலுக்கு ஆச்சரியப்பட்டு அப் பொழுதே பெரிய யாகம்செய்து பசும் பொன்னால் புதிய கை ஒன்று உண்டுபண்ணி அரசனுக்குப் பொருந்தப் பிரண்ணினார்கள். அன்றமுதல் அவனுக்குப் பொற்கைப் பாண்டியன் என்று பெயர் உண்டாயிற்று. ஆதலால், நாழம் பிறருக்குப் பழியை உண்டாக்கும்படியான காரியங்களை மறந்தும் செய்யலாகாது. பழமொழி.

கௌவை அகற்று.

கௌவை-(பிறருக்குப்) பழியை உண்டாக்கும் காரியங்களையும் சொற்களையும், அகற்று - (நீசெய்யாமலும் சொல்லாமலும்) நீக்கிவிடு.

44. முற்காலத்தில் மகத் துவம பொருந்திய அகஸ்தி யர், வசிஷ்டர் முதலான சர்சரிஷ்டிகளும் தேவர் களுக்கு அரசனுகிய இந்திரன் கட்டளைக்கு அடங்கி நடந்து அவனுக்குப் பல்லக்கும் சமந்து வந்தார்கள். அங்கனமே ழூலோகத்தில் இருந்த புரூவன் முதலான சக்ரவர்த்தி களுக்கும் முனிவர்கள் அடங்கி அவர்கள் கட்டளைப்படி நடந்திருக்கிறார்கள். தவத்தில் மிகுந்த முனிவர்களே அங்கனம் அடங்கியிருந்தபடியினால் நாழம் அரசன் கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், தீமை உண்டாகும். மகாபாரதம்

சுக்கர நெறியில்.

சக்ரம் - (அரசனுடைய ஆக்னேச்) சக்ரமானது, செறி-(செல் ஆஸ்ம) வழியில், நில் - (நீ அடங்கி) நட.

45. ஸ-வது கதையில் யயாதிமன்னவனைப்பற்றி ஒரு வாறு தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் சந்திரவம்ச சக்ரவர்த்தி. பிரதிஷ்டானம் என்ற பட்டணம் அவனுக்கு ராஜதானியாக இருந்தது. அம்மன்னவன் நல்வினைப் பய னால் தெய்வலோகம் சென்று அங்கு நெடுங்காலம் வரை யில் வசித்து வந்தான். ஒருசமயத்தில் அவன் இந்திரன் முன்னர்த் தன்னை அகங்கரித்துப் புகழ்ந்துகொண்ட குற்றத்தினால் புண்ணியம் குறைந்து நிலத்தில் தள்ளப்பட்டான். அப்பொழுது அவன் இந்திரனரோக்கி, ‘மேன்மை பொருந்தியவனே ! கருணைகொண்டு, என்னை நல்லவர்களுக்கு நடுவில் விழும்படி செய். நான் வேண்டும் வரம் அந்த ஒன்றே ‘பியான் றதான்’ என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான். இந்திரன் ‘அவ்வண்ணமே மாகட்டும்’ என்று அவனுக்கு அந்த வரத்தைக் கொடுத்தான். பின்னர் யயாதி மன்னவன் அஷ்டகன் முதலான நான்கு முனிவர்களுக்கும் நடுவில் வந்து விழுந்தான். அம்முனிவர் தங்கள் ஆச்சிரமத்தில் அவனுக்கு இடங்கொடுத்து ஆதரித்தர்கள். மன்னவன் ஆவர்களைப் பிரியாமல் இருந்து அவர்கள் தன்னைக் கேட்டதறும் சந்தேகங்களை யெல்லாம் தீர்த்துக்கொண் டிருந்தான். சிலகாலத்துக்குப் பிற்பாடு, இந்திரன் அந்த நான்கு முனிவர்களையும் தன் உலகத்துக்கு அழைத்து வரும்படி விமானத்தை அனுப்பினான். அங்கால்வரும் ‘யயாதிமன்னவன் இல்லாமல் நாங்கள் மாத்திரம் சுவர்க்

கத்துக்கு வரமாட்டோம்’ என்று மறுத்து ஷிட்டார்கள். இந்திரன் அவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டு பண் ஜூம்பொருட்டு யயாதி மன்னவனையும் அவர்களுடன் சுவர்க்கத்துக்கு அழைப்பித்துக் கொண்டான். ஆதலால், யயாதி மன்னவனைப்போல நாமும் பெரியவர்களின் கூட்டத்தில் இருந்தால் நன்மைபெறலாம். மகாபாரதம்.

சான்னேர் இனத்திரு.

சான்னேர்-(கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் நிறைந்த) பெரியவர்களுடைய, இனத்து - கூட்டத்தில், இரு - (நீ சேர்ந்து) இரு.

46. முருகன் என்ற சிறுவன் திருப்பத்தூரில் மாடு மேய்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் ஒருநாள் பக்கத் தில் உள்ளவர்களை வேடிக்கை செய்யவேண்டும் என்று நினைத்து ‘ஐயோ ! புலி வருகிறது ! புலி வருகிறது !!’ என்று பொய்க்கூச்சல் போட்டான். அயலில் இருந்தவர்கள் அதனை உண்மையென்று நினைத்துப் பரபரப்போடு ஆயுதங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். அங்கே புலியைக் காணவில்லை. ‘சிறுவன் தங்களைப் பொய் சொல்லி எமாற்றினுன்’ என்று அவனைத் திட்டிக்கொண்டு திரும்பிப் போயவிட்டார்கள். மற்றொருநாள் உண்மையாகவே புலி வந்துவிட்டது. அச்சிறுவன் ‘ஐயோ புலி !! புலி !!’ என்று பலதடவை உரத்துக் கூவினான். சிறுவன் முன்போலவே வேடிக்கை செய்கிறான் என்று ஒருவரும் வரவில்லை. புலிவந்து சிறுவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போயவிட்டது. அச்சிறுவனைப் போல நாமும் வேடிக்கைக்காகவும் பொய் சொல்லக்கூடாது. கதாமஞ்சரி.

சித்திரம் பேசேல்.

சித்திரம்-(மெய்போலத் தோன்றும்) வேடிக்கைவார்த்தைகளை, பேசேல் - (நீ) பேசாதே.

47. 8-வது கதையில் அரிச்சங்கிர மன்னவனைப் பற்றித் தெரிந்துகொண் இருக்கிறீர்கள். அவன் தனது நாடுநகரம் முதலிய எல்லாவற்றையும் கவுசிக முனிவருக் குத் தானம் கொடுத்துவிட்டுக் காசிப்பட்டனம் போனான். அங்கே அக்கெளசிகர் கடனுக்காக மனைவியையும் மகனையும் அந்தப் பட்டனத்தில் இருந்த காளகண்டன் என்னும் அந்தணுக்கு அடிமையாக்கித், தானும் யீரபாகு என்ற ஒரு பறையனுக்கு அடிமையாகிச் சுடுகாடு காத்துவங் தான். அப்படிப்பட்ட கஷ்ட சமயத்திலும் கூட அவன் கவுசிக முனிவர் தன்னைக் கேட்டுக்கொண்டபடி பொய்சொல்ல விரும்பவில்லை. புகழுக்குக் காரணமான உண்மை பேசுதலையே உறுதியாகக்கொண்டு உயர்ந்த கீர்த்தியை அடைந்தான். அவனைப்போல நாமும் புகழுக்குக் காரணமான மேன்மைக் குணத்தை மறவாமல் இருக்கவேண்டும்.

மகாபாரதம்.

சீர்மை மற்றேவல்.

சீர்மை - (புகழுக்குக் காரணமான) மேன்மைக் குணத்தை, மறவேல் - (இ) மறந்துவிடாதே.

48. சேதிப் பட்டனத்தில் சிகபாலன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் தனது மாமன் மகனை கிருஷ்ணன்மீது பொறுமைகொண்டு அவனைப் பலவிடங் களிலும் பலவாற தூஷித்துப் பேசுவந்தான். எப்படிப் பட்ட பெரிய சபையாக இருந்தபோதிலும், அவன் அவரைத் தூஷியாமல் இருப்பதில்லை. ஒரு சமயத்தில் யுதிஷ் திர சக்ரவர்த்தி இந்திர பரஸ்தத்தில் இராஜசூயம் என்னும் பெரிய யாகத்தைச் செய்தார். உலகத்தில் இருந்த எல்லா அரசர்களும் எல்லாப் பெரியவர்களும் அந்த யாகத்துக்கு வந்திருந்தார்கள். யர்கசபையில் சிகபாலன் தன் வழக்கப்

படி கிருஷ்ணனைத் ‘துவ்தன் என்றும், திருடன் என்றும், அயோக்கியன் என்றும்’ தூஷிக்கத் தொடங்கினான் உடனே கிருஷ்ணன் கோபங்கொண்டு எல்லாருக்கும் எதி ரில் அவளைக் கொன்றுவிட்டார். ஆதலால், நாமும் பிற ருக்கு வருத்தம் தரும்படியான வார்த்தைகளைச் சொல்லக் கூடாது.

மகாபாரதம்.

சளிக்கச் சொல்லேல்.

சளிக்க - (கேட்போர் முகம் சளித்து) வெறுக்கும்படி, சொல் வேல் - (நீ ஒன்றும்) சொல்லாதே.

49. முன்னில் நிடத்தாட்டுக்கு நளன் என்ற அரசன் தலைவருகை இருந்தான். அவன் ஒருநாள் பொழுது போக்குக்காகப் புஷ்கரன் என்றும் ஒரு சிறிய அரசனுடன் சூது ஆடத் தொடங்கினான். அவ்வாட்டத்தில் அவனுக்குச் சொந்தமான அரசையும் அதிகாரத்தையும் கூடப் பந்தயம் வைத்து ஆடி அவ்வொரு நாளிலேயே எல்லா வற்றையும் இழந்து விட்டான். பின்பு மனைவியும் அவனும் வயிறு வளர்ப்பதன் பொருட்டு வேற்றுத்தேசம் சென்றார்கள். அவன் தரித்திர மிகுதியினால் நடுக்காட்டில் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து ருதுபர்ணன் என்ற வேறெஞ்சு அரசனுக்குச் சமையல் வேலை செய்து ஜீவனம் பண்ணி வந்தான். அவன் மனைவி தமயந்தி அந்தக் காட்டில் ஆலைந்து திரிந்து முடிவில் தேசிநாட்டை அடைந்து அந்தாட்டு அரசன் மகனுக்குத் தாக்கியாக இருந்து பலவிதமான கஷ்டங்களை அநுபவித்தான். ஆதலால், நாமும் நளனைப்போலச் சூதாட்டக்கூடாது.

நெடம்.

குது வீரும்பேல்.

குது - குதாட்டத்தை, விரும்பேல் (நீ) - விரும்பாதே.

50. அந்தணக்குலத்தில் சாணக்கியர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் இராஜ தந்திரத்தில் வல்லவர். பாடசி புரத்தைப் பரிபாலித்துவந்த நவநந்தனர் என்பவர்கள் ஒருசமயத்தில் அவரை எதிரில் இகழ்ந்து பேசினார்கள். சாணக்கியர் அந்தப் பகையை மனத்தில் வைத்திருந்து பருவதராஜைனைக் கொண்டு அவர்களை அடியோடு தொலைத் துச் சந்திரகுப்தன் என்றவனுக்கு அவ்வரசைச் சொந்த மாக்கினார். இராக்ஷஸன் என்ற முதல் மந்திரிக்கு அது சரிப்படவில்லை. அவன் நந்தனவம்சத்தில் மிகவும் அன்புள்ளவன். ஆம்மந்திரி சந்திரகுப்தன் பவனி வருகையில், கோபுரத்தின் மீது ஒருவனை உட்காருவித்து அவன் தலையில் விழும்வண்ணம் ஒரு பெருங்கல்லைப் புரட்டியும், அவன் புகுந்த அறைக்கு நெருப்பிடுவித்தும், இன்னும் இதுபோன்ற பலவிதமான ஆபத்துக்களை உண்டுபண்ணி வந்தான். சாணக்கியர் தமக்குச் சொந்தமான எல்லா வேலைகளையும் விட்டு அப்பட்டணத்தில் வருஷக்கணக்காக இருந்துகொண்டு இராக்ஷஸன் செய்யும் ஒவ்வொரு சூழ்ச்சி யையும் அறிந்து தடுத்துச் சந்திரகுப்தனுக்கு எவ்விதத்திலும் ஆபத்து வரவொட்டாமற் காத்து அவனைச் சிங்கா தனத்தில் நிலைக்கப்பண்ணினார். அவரைப்போல ஒவ்வொருவரும் எடுத்துக்கொண்ட காரியத்தைச் செம்மையாகச் செய்து முடிக்கவேண்டும். முத்திராராணஸம்.

செய்வன திருந்தச் செய்.

செய்வன - செய்வேண்டிய காரியங்களை, திருந்த - செம்மையாக, செய் - (நீ) செய்.

—०००—

51. 45-வது கதையைப் படித்துக்கொள்க.

சேரிடம் அறிந்துசேர்.

சேர் இடம்-சேரத்தகும் இடத்தை, அறிந்து - தெரிந்துகொண்டு, சேர் - (நீ) சேர்ந்திரு.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

52. துரியோதனானுக்கும் பாண்டவருக்கும் ஆதி முதல் பகைபெருகி வந்ததென்பது மேலே படித்த கதைகளினால் தெரிந்திருக்கலாம். துரியோதனன் தந்தை அப்பொழுது சிங்காசனத்தில் இருந்துவந்த படியினால் அவனுக்குச் செல்வாக்கு அதிகமாயிற்று. அதனால் அவன் கருவம்கொண்டு பாண்டவரில் தனக்கு மிகவும் பகையான பிழைக் கொல்லும் பொருட்டு அவன் சாப்பாட்டில் விஷத்தைக் கலந்தான். அவன் கங்கையாற்றில் விளையாடும் இடத்தில் நீரில் கழுக்களை நாட்டினான். அவன் தூக்கத்தில் பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டான். ஐவரும் தூங்கும்போது விட்டில் நெருப்பிட்டுக் கொள்ளுத்தினான். சூதாட்டத்தில் அவர்கள் இராஜ்யத்தை அப்கரித்துக்கொண்டான். அவர்கள் மனைவியான பாஞ்சாவியை இராஜசபையில் அழைத்து வந்து மானாங்கம் செய்தான். அவர்கள் இறப்பதற்கு மரணயாகம் செய்வித்தான். இவையன்றி இன்னும் பல வகையான அக்கிரமங்களையும் அப்பொழுது பட்பொழுது அவன் அவர்களுக்குச் செய்துவந்தான். இக்காரணங்களினால் நாட்டில் உள்ள பலரும் அவனைச் ‘சீ! துஷ்டன்! துஷ்டன்!!’ என்று வெறுக்கத் தொடங்கினார்கள். துரியோதனன் சிறிதும் நல்லவனுகாமல் அப்படியே இறந்து போனான். அவனைப்போல நாழும் ‘சீ! இவன் துஷ்டன்!!’ என்று வெறுக்கும்படி உலகத்தில் திரியலாகாது.

மகாபாரதம்.

சை யெனத் திரியேல்.

சையென - (பெரியோர் உண்ணைச்) சீ என்று (வெறுக்கும்படி), திரியேல் - (நீ துஷ்டனாகத்) திரியாடே.

—०५५०—

53. வனத்தில் அக்னிவேசியர் என்று ஒரு ரிஷி இருந்தார். அவரிடத்தில் துரோணன், துருபதன் என்று

இரண்டு மாணுக்கர் படித்துவந்தார்கள். துரோணன் அந்தணக்குலம்; துருபதன் கூத்திரியகுலம்; துருபதனுக்கு மறதி அதிகம்; துரோணன்னே சுறுசுறுப்புள்ளவன்; துருபதன் துரோணனிடத்தில் தான் மறந்துபோன வில்லித்தை களையெல்லாம் அடிக்கடி கற்றுக்கொண்டுவருவான். சில வருஷம் கழித்து அவ்விருவரும் குருவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு வேறுவேறு பரிந்துபோகத் தொடங்கி வர்கள். அப்பொழுது துருபதன் துரோணனை நோக்கி, ‘நான் மறந்துபோன எல்லாவற்றையும் நீ எனக்குப் பொறுமையுடன் கற்பித்திருக்கிறோய்; நான் அவ்வுதவியை மறந்துபோகவில்லை; எனக்குச் சிங்காதனம் சொந்த மாகட்டும்; நன்றி யறிதலின்பொருட்டு உனக்கு அந்த அரசில் பாதியைப் பங்கிட்டுத் தருகிறேன்’ என்று வாக்குத்தத்தம் செய்து விடை பெற்றுக்கொண்டு போனான். சில வருஷங்களுக்குப் பின்பு துருபதனுக்கு அரசுகிடைத் தது. அவன் சிங்காதனத்தில் இருக்கும்போது ஒருநாள் துரோணன் அவன் சபைக்குச்சென்று ‘அரசனே! நான் உனது பழைய நண்பன்; ஒரு கறவைப் பசுவைவிரும்பி உண்ணிடம் வந்திருக்கிறேன்’ என்றுசொன்னான். அதனைக் கொடுக்க மனம்வராமல் அரசன் அனைவருக்கும் எதிரில் அவனை ‘பேராசைக்காரன்’ என்று அவமதித்துப் பரிகாசம் பண்ணினான். முன்பு அவனுக்குச் சொன்னவசனத்தை கொஞ்சமும்கவனிக்கவில்லை. உடனே துரேரணன் கோபம் கொண்டு ‘துஷ்டவரசனே! நீ என்னை அவமதித்ததற்குப் பதில் செய்கிறேன்! பார் என்று சபதம் செய்து, மற்றொரு சமயத்தில் பாண்டவரில் ஒருவனுண் அர்ச்சனைக் கொண்டு சண்டையில் அவனைத் தேர்க்காவில் கட்டிவரச் செய்து மானபங்கம் பண்ணினான். ஆதலால், நாமும்

பாஞ்சாலனீப்போலச் சொன்னசொல்லை நிறைவேற்று
வதற்குச் சோர்வடையலாகாது. மகாபாரதம்.

சேந்த சோர்வு படேல்.

சொல்-(சொன்ன) சொல்லை (நிறைவேற்றுவதற்கு), சோர்வு
படேல் - (நீ) சேர்வடையாதே.

54. 31-வது கதையில் கும்பகர்ணனீப் பற்றி நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். அவன் இலங்கைப் பட்டினத்தில் இராவணனுக்கும் இராமருக்கும் நடந்த சண்டையில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு யுத்தம்செய்து சுக்கிரீவன் என்ற குரங்கரசனை உயிருடன் பிடித்துக்கொண்டு பட்டினம்போன்றன. நடு வழியில் ‘கையில் அகப்பட்ட வன் எங்குச் செல்லப்போகிறேன்’ என்று நினைத்துச் சற்றுச் சோம்பலாகச் செல்லத் தொடங்கினான். சுக்கிரீவன் அவன் அஜாக்கிரதையை அறிந்து தருணம் பார்த்து அவனுடைய மூக்கையும் காதையும் கடித்து எடுத்துக்கொண்டு இராமரிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்துஷிட்டான். கும்பகர்ணன் ரணகளத்தில் பகைவனை உயிருடன் பிடித்து வந்தும் பயனடையவில்லை. சோம்பலினால் அவமானத்தையும் ஆபத்தையுமே அடைந்தான். ஆதலால், அவனீப்போல நாமும் சோம்பல் கொண்டு திரியலர்காது.

இராமாயணம்.

சோம்பித் திரியேல்.

சோம்பி - (காரியத்தில்) சோம்பல்கொண்டு, திரியேல் - (நீ)-
திரியாதே.

—००५००—

55. 2-வது கதையில் துரியோதனன், பாண்டவர் மனைவியான பாஞ்சாலியை மானபங்கம் பண்ணச் சுடை

யில் அழைப்பித்தான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அந்தப் பாஞ்சாலி இராஜசபைக்கு வந்து அங்குள்ள பெரியவர்களைத் தனக்கு நியாயம் சொல்லும்படி கேட்டாள். ஒருவராவது வாயைத் திறக்கவில்லை. அத்தனை பெயரும் மெளனமாக இருந்துவிட்டார்கள். அப்பொழுது துரியோதனனுக்குக் கடைசி சகோதரனு விகர்ணன் என்பவன் எழுந்து சபையில் உள்ள அணைவரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி அவனுக்கு நியாயம் கூறினான். எல்லாரும் ‘நன் றூப்ஸ் சொன்னான்; நன் றூப்ஸ் சொன்னான்’ என்று அவனைக் கொண்டாடினார்கள். ஆதலால், நாமும் அவனைப் போல யோக்கியன் என்று பெயரெடுக்கவேண்டும்.

மகாபாரதம்.

தக்கோன் எனத்தீரி.

தக்கோன் என - (பெரியவர் உண்ணை) யோக்கியன் என்று சொல்லும்படி, திரி - (நீ) நட.

—ஏஷன்—

56. 30-வது கலையில் பதினேழாவது நாள் பாரத யுத்தத்தில் அர்ச்சனன் விட்ட அம்புகளால் கர்ணன் சோர்ந்து தேர்த்தட்டில் விழுந்து விட்டானென்றும், அப்பொழுது அவன் செய்த தருமமே அவனைக் காப்பாற்றிய தென்றும் படித்திருக்கிறீர்கள். அந்த யுத்தத்தில் அர்ச்சனனுக்குத் தேர்ப்பாகனுக இருந்தவர் கண்ணபிரான். அவர் அர்ச்சனனுக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டுக் கர்ணனிடம் அந்தன வேஷத்தோடு சென்று, அவன் அதுவரையிலும் செய்திருந்த நல்வினைகளை யெல்லாம் தானமாகக் கேட்டார். கர்ணன் சந்தோஷமடைந்து தன்னுயிர்க்குத் துணையாக இருந்த அந்நல்வினைகளைக் கொடுத்து அழியாத கிர்த்தியை அடைந்தான். அவனைப் போலவே நாமும் பிறருக்குத் தானம் செய்ய ஆசைப்பட வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

தானமது விரும்பு.

தானம் அது - (நல்லவர்களுக்குத்) தானஞ் செய்வதற்கு, விரும்பு - (சீ) ஆஸப்படு.

. 57. 24-வது கதை இரணியன் என்று ஒரு அசரன் இருந்ததாக உங்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறது. அவன் சகோதரன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வராக வடிவம் கொண்டு கொன்றுவிட்டபடியினால் அவன் முதலிலிருந்து அம்மகா விஷ்ணுவைப் பகைத்துக்கொண்டு வந்தான். அவன் ஆஞ்சைகயில் விஷ்ணுவின் பெயரை எவரும் உச்சரிக்கலாகாது. தவறிச் சொன்னவர் எவராயினும் தண்டிக்கப்படுவார். சில வருஷங்களுக்குப் பின்னர் அவனுக்குப் பிரஹ்லாதன் என்று ஒரு புத்திரன் பிறக தான். அவன் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினிடத்தில் :விகவும் அன்புள்ளவன். தன் விரோதியை வணங்கி வருகிறான் என்று இரணியன் அவனுக்குப் பலவிதமான இமசைகளை உண்டு பண்ணினான். பிரஹ்லாதன் அவை எல்லாவற்றையும் அக்கடவுள் அருளினால் எளிதில் நீக்கிக்கொண்டு முடிவில் அவருக்கு முதன்மையான பக்தனும் ஆனான். ஆதலால், நாமும் பிரஹ்லாதனைப்போல விஷ்ணு பக்தனாக இருந்து அக்கடவுளுக்கு அடிமை செய்யவேண்டும். பாகவதம்.

திருமாலுக் கடிமை சேய்.

திருமாலுக்கு - மகா விஷ்ணுவுக்கு, அடிமை செய் - (சீ) தொண்டு செய்.

58. 52-வது கதை துரியோதனன் அக்கிரமங்களைச் சுருக்கித் தெரிவித்திருக்கிறது. அவன் ஒரு சமயத்தில் பாண்டவர்களைக் கெடுக்க விரும்பி வனத்துக்கு வந்தான். அங்கே ஒருவர் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவ

ருக்குக் காளமுனிவா என்று பெயர். துரியோதனைச் சூரியன் அவர்கள் சரணமடைந்து தனது குறையை விண்ணப்பித் தூக் கொண்டாள். அம்முனிவர் ‘ஓரு பெரிய யாகம் செய்து பாண்டவர்களை அடியோடு தொலைத்து விடுகி ரேன்’. என்று அவனுக்குத் தைரியம் சொன்னார். துரியோதனன் சந்தோஷம் கொண்டு அவர் விரும்பின வண்ணம் யாகத்துக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் கொடுத்தனுப்பினான். உடனே நல்ல முகர்த்தத்தில் அந்த முனிவர் யாகத்தை ஆரம்பம் செய்து நடத்தி வந்தார். அதில் ஒரு பெரிய பூதம் உண்டாயிற்று. அது முனிவர் கட்டளை பெற்றுப் பாண்டவர் ஜவரையும் கொல்லப் புறப்பட்டுப் போயிற்று. அப்பொழுது பாண்டவரில் நால்வர், கிருஷ்ணன் செய்த ஒருவகைத் தந்திரத்தினால், இறந்தவர்போல ஒரு குளக்கரையில் விழுந்து கிடந்தார்கள். அநதக் கொடிய பூதம் அவர்களைச் செத்தவர் என்று நினைத்துக் கோபத்தோடு திரும்பி வந்து, தன்னை உண்டு பண்ணி யனுப்பின முனிவரையே கொன்று மறைந்தது. ஆதலால், நாமும் பிறரைக் கெடுக்கும்படியான பாவகாரி யங்களைப் பண்ணலாகாது.

மங்காரதம்.

தீவினை அகற்று.

தீவினை-பாவச் செயல்களை, அந்த-^(நி) கீக்கு.

59. 39-வது கதையில் பரிகஷித்து மன்னவன் தனக்கு ஆகால மரணம் உண்டாகப் போகின்றது என்பதை முனிவரால் தெரிந்துகொண்டான் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அவன் ‘வேலை இல்லாமலிருந்தால், பெரிய விசாரமாக இருக்கும்; அஃது இன்னும் துக்கத்தை உண்டுபண்ணும்; இருக்கும் வரையில் மனத்தைச் சந்திப்பும் கொண்டால் முன்னால் பாவச் செயல்களை அந்த-^(நி) கீக்கு.

தேர்ஷ்மாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று என்னிச் சுகமுனிவரை அடைந்து அவரிடத்தில் பாகவதத் தைக் கேட்டு மரணவிசாரம் இல்லாமலேயே சங்தோஷமாக உயிர்துறந்தான். மரணத்தை அறிந்தும் அவன் விசாரப்படவில்லை. அவனைப்போல நாமும் மனத் துன் பத்துக்கு இடம் கொடுக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

பாகவதம்.

துண்பத்துக் கிடம் கோடேல்.

துண்பத்துக்கு - (மன) வருத்தத்துக்கு, இடம் கொடேல் - (கி) இடம் கொடாதே.

60. காசிபபட்டணத்தில் ஒரு பிராமண ஸ்திரீ கிரிப் பிள்ளை யான்று வளாத்கூ வந்தாள். எருநாள் அவள் தன்னுடைய இளங்குழந்தைக்கு அநதக் கீரியைக் காவல வைத்து விட்டு நீராடப்போனா. அப்பொழுது ஒரு கரும்பாம்பு அநதக் குழந்தையைக் கடிக்கவத்து. கிரிப் பிள்ளை உடனே அகன்னேடு சண்டை செய்து அநதப் பாம்பை இரண்டு துண்டமாக்கிக் கொன்று வாரிற்படியில் வந்து சின்றது. அவள் நீராடித் திரும்பிவரும்போகு இரத் தத்தோடு நிற்கும் கிரிப்பிள்ளையைக் கண்டு, ‘அது தன் குழந்தையைத்தான் கடித்துக் கொன்றுவிட்டது’ என்று எண்ணிக்கொண்டு தான் சுமநதுவந்த தண்ணீர்க்குடுத்தை அதன்மேல் போட்டுக் கொன்று உள்ளே நுழைந்தாள். அங்குத் தொட்டிலில் குழந்தை விளைபாடிக்கொண்டிருக்க வும் பாம்பு இறந்து கிடக்கவும் கண்டு, ‘ஐயோ! ஆராய்ந்து பாராமல் கிரிப்பிள்ளையை அநிபாயமாகக் கொன்று விட்டோமே’ என்று வருந்தித் தானும் இறந்துபோனான். ஆதலால், ஆராய்ந்து பாராமல் ஒரு காரியத்தையும் செய்ய வாகாது.

பஞ்சநக்கிரம்.

நாக்கி விளைசெய்.

நாக்கி-ஆராய்ந்து, விளை-(ஒரு) தொழிலை, செய் - (நி) செய்.

61. 57-வது கலையினால் இரணியன் ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின் மீது மிகவும் பகை கொண்டிருந்தான் என்று வெளியாகின்றது. அவன் அரசாட்சியில் கடவுளின் பெயரை உச்சரிக்கின்றவர்கள் மரண தண்டனையை அடைந்து வந்தார்கள். தெய்வத்தைக் குறித்துச் செய் யப்படும் ஜபம், தபம், ஓஹாமம் முதலிய எல்லாவற்றையும் தள்ளினக் குறித்தே செய்யும்படி அவன் கட்டகோயிட்டிருந்தான். பிற்பாடு அவன் அத்தெய்வ தூஷணையினால் அனைவராலும் வெறுக்கப்பட்டு முடிவில் ஸ்ரீமாவிஷ்ணுவின் நரசிங்காவதாரத்தினால் மரணமடைந்து போனான். ஆதலால், நாமும் தெய்வத்தைத் தூஷிக்கலாகாது. பாவதம்.

தேய்வம் இகழேல்.

தெய்வம்-கடவுளை, இகழேல்-(நி) இகழ்ச்சி டண்ணுதே.

62. பெல்லிப் பட்டணத்தில் மயிலாசனத்தில் இருந்து அரசு செலுத்தி வந்த அரசர்களில் ஒளரங்களீட்டு என்பவர் ஒருவர். அவர் ஆடம்பரம் அற்றவர். நல் பொழுக்கம் உள்ளவர். ஆனால், மதவிஷயத்தில் மாத்திரம் அவருக்குப் பிடிவாதம் உண்டு. அவர் வட இந்தியா முழு வதையும் துருக்கமதம் ஆக்குவதற்குப் பலவிதத்திலும் பிரயத்தனப்பட்டு வந்தார். அம்மதத்தில் சேர மனமில் லாதவர்களுக்குத் தனியான வரிகள் விதித்தார். இன் ஆம் பல சில்லரைத் தொந்தரைகளாலும் அவர்களை உடுத்திரவித்தார். ஜனங்கள் அவற்றைப் பொறுக்கமுடியாமல் மூலிக்கு மூலீல் கலகம் செய்யத் தொடக்கினார்கள். மதத்

தில் உள்ள அபிமானத்தினால் அவ்வரசருக்கு அவர்கள் கூக்குரல் ஒன்றும் செவியில் ஏறவில்லை. முடிவில் அந்த ஒரு குற்றத்தினுலேயே அவர் அரசாட்சி அமைதியில் ஓமல் அடிபோடு அழிந்துபோய் விட்டது. ஆதலால், தேசத்தில் உள்ளவர்களின் கொள்கைக்கு விரோதமாக நாம் நடக்கலாகாது. இந்ததேச சரித்திரம்.

தேசத்தோடு ஒத்துவாழ்.

தேசத்தோடு-(நீ வாசம் செய்யும்) தேசத்தில் உள்ளவர்களுடன், ஒந்து-(பணவில்லாமல்) கூடியிருந்து, வாழ்-(நீ) வாழு.

63. முற்காலத்தில் சுந்தன் உபகந்தன் என்று இரண்டு அசுட்சகோதார் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒற்றுமையில் மிகுந்தவர்கள். வரத்திலும் பலத்திலும் உயர்ந்தவர்கள். ஒருவராலும் வெல்லை முடியாதவர்கள். ஒரு சமயத்தில் அவ்விருவரும் அழிகில் மிகுந்த திலோத்தமை என்ற தெய்வப் பெண்ணை மனம் செய்துகொள்ள ஆசைப்பட்டார்கள். அந்தப்பெண் ‘சூர்களே ! உங்களில் பராக்கிரமம் உள்ள ஒருவனை நான் மனந்துகொள்ளுகிறேன்’ என்று ஆசை வார்த்தை சொன்னார். அப்புத்தியற்ற சகோதரர்கள் தங்களில் பராக்கிரமம் உள்ள வனித் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தாங்களே ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டைசெய்து இறந்துபோனார்கள். அவர்களைப்போல நாமும் பெண்களுடைய ஆசை வார்த்தைகளைக் கேட்கலாகாது. மகாபாரதம்.

தையல்கோல் கேளேல்.

நெயல் - பெண்களுடைய, மௌல் - (தூஷை) வார்த்தைகளை, கேளேல் - (நீ) கேட்டு (நடவடிகை).

64. 15-வது கதை உங்களுக்குக் கிருஷ்ணனின்ப் பற்றித் தெரிவித்திருக்கிறது. அவன் தன்னுடைய இளம் பிராயத்தில் குசேலன் என்ற அந்தணேஞ்சு கல்வி கற்று வந்தான். கற்று முடிந்த பிற்பாடு, இருவரும் வேறு வேறு பிரிந்துபோனார்கள். நெடுநாள் கழித்துக் குசேலன் ஒரு சமயத்தில் கிருஷ்ணனைக் காணவேண்டும் என்று துவார கைக்குச் சென்றுன். அப்பொழுது குசேலன் தரித்திரத் தின் அவதாரமாகவும் கிருஷ்ணன் செல்வத்தின் அவதாரமாகவும் இருந்தார்கள். காவற்காரர் குசேலன் வேஷத் தைக்கண்டு பரிகாசம் பண்ணிக் ‘கிருஷ்ணன் அவனேஞ்சு பேசுவதும் கஷ்டமாக இருக்கும்’ என்று தங்களுக்குள் சொல்லிக் கொண்டனர். ஆனால், கிருஷ்ணன் அவர்கள் சொல்லியது போலக் குசேலனை அநாகரவு செய்ய வில்லை. அவன் தன் பெருந்தன்மைப்பக் கொஞ்சமும் கவனியாமல் குசேலனைத் தழுவி உபசரித்து அவன் கொண்டுவந்த மிகவும் அற்பமான அவலீயம் அன்போடு தின்று அவனுக்கு நிரம்பிய செல்வத்தைக் கொடுத்ததுப் பினான். அவனைப்போல நாமும் பழைய சட்டைப் பாதகாகாது.

பாவதம்.

தொன்மை மற்றுவேல்.

தொன்மை - பழைமையாசிய (இநேகத்தையும் உறவுவயும்,) மறவேல்-(நீ) மறந்து விடாதே.

65. 40-வது கதையில் பாண்டவர்களும் பாஞ்சராவியும் ஒருவருடைம் வரையில் விராடமன்னவன் அரண்மனீஸ்யில் மறைந்திருந்தார்கள் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது துரியோதனன் விராட மன்னவனது பசுக் கூட்டங்களை அபகரித்துக் கொண்டு அவனேஞ்சு வலுவின் சண்டையிடத் தொடங்கினான். அர்ச்சனை அம்மன்னா

வனுக்கு உதவி செய்வதன் பொருட்டு உத்தரகுமாரன் எண்பவனைச் சாரத்தியாக அமர்த்திக்கொண்டு தான் முன் இருந்த பேடி வடிவத்துடன் துரியோதனன் படைகளை ஏற்றத்துப் பசுக்களை மீட்டு வெற்றியடைந்தான். அப் பொழுது துரியோதனன் ‘தவனை முடிவதற்குள் அர்ச் சனன் வெளிப்பட்டுவிட்டான்; அவன் மறுபடியும் சகோ தரர்களோடு பன்னிரண்டு வருஷம் வரையில் வனத்தில் வாசம் செய்யச் செல்லவேண்டும்’ என்று பாட்டனான பிழ்மரிடத்தில் வழக்குச் செய்துகொண்டான். அவர் ‘துரியோதனு! நீசொல்வது நியாயமன்று; அவர்கள் தல்லை நேற்றேரூடு தொலைந்து போயிற்று; அர்ச்சனன் சரியான காலத்தில் தான் வெளிப்பட்டிருக்கிறுன்; அவனை இனி அரணியத்துக்கு அனுப்பரமுடியாது’ என்று ஈடுகளைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லி, அவன் வழக்கைத் தள்ளிவிட்டார். ஆதலால் ஒருவரும் தோல்வியடையும்படியான வழக்கைத் தொடரலாகாது. மகாபாரதம்.

தோற்பன தோட்டிரேல்.

தோற்பன - தோல்வி (அடையக்கூடிய) காரியங்களில், தோட்டிரேல் - (நி வழக்குச்) செய்யாதே.

66. நெடுங்காலத்துக்கு ‘முன்னர்ச்’ குரியகுலத்தில் பகிரதன் என்று ஒரு மன்னவன் இருந்தான். அவன் பாட்டன்மார்களான சகரர்கள் கபிலமுனிவர் சாபத்தினுல் பாதாளத்தில் இறந்துபோய் விட்டர்கள். பகிரதன் அவர்களுக்கு நற்கதியை உண்டுபண்ணும் பொருட்டு வனத்துக்குச் சென்று ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் தவம்செய்து ஆகாயத்தில் இருந்த தெய்வ கங்கையை நிலத்துக்குக் கொண்டு வந்தான். அவன் வருத்தத்தை ஒருவரும் அடைந்திருக்க மாட்டார்கள். அவன் தனது

கண்டத்தைக் கொஞ்சமும் கவனியாமல் உலகம் உள்ள வரையில் உயிர்களுக்கு உயர்ந்த நன்மையை உண்டுபண்டு இன்ற அந்தப் பெரிய காரியத்தை அரிதில் நிறைவேற்றிப் பாட்டன்மாருக்கும் புண்ணிய உலகத்தை அளித்தான். அவனைப்போல நாமும் வருத்தப்பட்டாவது நல்ல காரி யங்களைச் செய்ய முடிவேண்டும்.

இராமாயணம்

நன்மை கடைப்பிடி.

நன்மை-நல்ல காரியங்களை, கடைப்பிடி-(ஏ) உறுதியாகக்கொள்.

—०१०५—

67. 62-வது கலையைப் படித்துக்கொள்க.

நாடோப்பன செய்.

நாடு-(உன்) நாட்டில் (உள்ள பலரும்), ஒப்பன-ஒத்துக்கொள் எத் தஞ்ச (காரியங்களை), செய்-(நி) செய்.

—०१०६—

68. மொகலாயர்களின் ஆளுகையில் அக்பர் சக்ர வர்த்தியின் அரசாட்சி ஒப்பும் உயர்வும் அற்றது. அவர் காலத்தில் எல்லா ராஜ்யத்திர அரசர்களும் மொகலாயர்களுக்குத் தங்கள் பெண்களைக்கொடுத்தும், அவர்கள் பெண்களைத் தாங்கள் மனம் செய்துகொண்டும் சிநேகமானார்கள். பிரதாபளிங்கு என்ற அரசன் ஒருவன் மாத்திரம் அச்செய்க்கையை விரும்பாமல் வேறுபட்டிருந்தான். அக்பர் சக்ரவர்த்தி, அவன் தமது சம்மதப்படி நடக்கவில்லை என்று கோபம்கொண்டு அவன் இராஜ்யத்தை அபகரித்து, அவனையும் அவன் குடும்பத்தையும் வனத்தில் ஒடிட்டிருார். பிரதாபளிங்கு வனத்தில் நல்ல சாப்பாடு கிடைக்காமல் குளிரிலும் பணியிலும் குடும்பத்தோடு வருந்தும்போது கூடத் தான் மொகலாயர்களுடன் சம்பந்தம் கெய்ய

இரும்புவில்லை. அவன் இறக்கும் வரையில் வனத்தில் அப்படியே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்து அனைவராலும் உயர்ந்த புகழை அடைந்தான். அவனைப்போலவே நாமும் வருத்தம் வந்துவிட்டதென்று நம்முடைய உயர்ந்த நிலை மையிலிருந்து மாறக்கூடாது. இந்ததேச சரித்திரம்.

நிலையிற் பிரியேல்.

நிலையில் - (ஒ இருக்கின்ற ஜோவமான) நிலையிலிருந்து, பிரியேல் - நிங்காதே.

69. நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர்க் காட்டில் பெரிய யானை ஒன்று தன்னைச்சேர்ந்த யானைக்கூட்டங்களோடு ஒரு ஆழமான மடுவில் இறங்கி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது ஒரு பெரிய முதலை அதன் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு தன்னீருக்குள் இழுக்கத் தொடங்கிறது. யானை பலம் உள்ள பெரிய விலங்கான படியினால் அம்முதலையோடு பலாட்டுகள் வரையில் சண்டையிட்டுக் கரைக்குவரப் பார்த்தது. ஆனால், அம்முதலை அதற்குக் கொஞ்சமும் இடம் தரவில்லை. அது தன்னீருக்குள் பானையை அப்படியே இழுத்துக்கொண்டுபோகத் தீர்மானித்தது. இற்பாடு, அவ்வியானை மிகவும் இளைத்து மகா விசின்னுவைத் துதித்து அவர் உதவியினால் அவ்வாபத்தை நீக்கிக்கொண்டது. அவர் அருள் செய்யாவிட்டால் அஃது இறந்திருப்பது நிச்சயம். ஆதலால், ஆழமான நீரில் இறங்கி அதிகமாக விளையாடக்கூடாது.

பாவதம்.

நீர் விளையாடேல்.

நீர் - (ஆழமான) நீரில் (இறங்கி), விளையாடேல் - (நீங்கி) விளையாடாதே.

70. சுக்கிரபகவானி நவக்கிரகங்களில் ஒரு வர்த்தி அவர் அசுரர்களுக்குக் குரு. எல்லா மந்திரங்களையும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் நன்றாகக் கற்றவர். இறந்தவர் களைப் பிழைக்கச் செய்யும் ‘மிருத சஞ்சினி’ என்ற மகா மந்திரமும் அவருக்குத் தெரியும். அவர் அதனையாருக்கும் உபதேசிப்பதில்லை. தம் சிஷ்யர்கள் எத்தனை தடவை சண்டையில் இறந்தாலும் அவர்களை மறுபடியும் பிழைப் பித்து விடுவார். இந்த அற்புத சக்தி தேவகுருவாகிய பிருகஸ்பதிக்குக் கிடையாது. அதனால் தேவர்கள் சுக்கிரபகவானிடத்தில் மாண்ணுக்களுக்களிருந்து அவருக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணி, மிருத சஞ்சினி மகாமந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டு வரும்படி பிருகஸ்பதியின் புத்திரனான கசன் என்பவனை அனுப்பியிருந்தார்கள். அதனையறிந்த அசுரர் ஒரு சமயத்தில் சுக்கிரருக்குத் தெரியாமல் கசனைக் கொன்று சாம்பலாக்கிக் கள்ளில் கரைத்து, அவருக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தார்கள். சுக்கிரர்கள் குடிப்பதில் மிக்க விருப்பமுள்ளவர். அவர் யோசியரமல் அக்களீவா ஆசையோடு வாங்கிக் குடித்துவிட்டார். மயக்கம் தெளிந்த பிற்பாடு, அவர் புத்திரி தெய்வயாளையினால் உண்மை தெரிந்தது. அப்புறம் பலவிதமாக அழுது மிகவும் வருந்தினார். அவா அடைந்த வூருத்தத்தை வாயினாற் சொல்லி முடியாது. அவர் கள் உண்ணுமலிருந்தால் அவ்வித வருத்தத்திற்கு உள்ளாக வேண்டியதில்லை யல்லவா? ஆதலால், நாமும் கள் முதலான அற்ப பானங்களைப் பருகலாகாது.

மகாபாரதம்.

நுண்மை நுகரேல்.

நுண்மை - (மயக்கம் தரும் கண முதலான) அற்பமான வஸ்துகளை, நுகரேல் - (எ) அருக்தாதே.

71. புராணம் சொல்வதில் சமர்த்தரான சூதபுரா ஜிகர் என்பவர் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர். அவர் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் எல்லாப் புராணங்களையும் நன்றாகக் கற்றுத் தெளிந்திருந்தார். நைமிசம் என்னும் வனத்தில் இருந்த தவத்தில் மிதுந்தவர்களான சவுனகர் முதலான மகாமுனிவாகள் அவரிடத்தில் புராணம் கேட்க ஆசைப்பட்டார்கள். அவர் தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்திருந்தபடியினால் அங்கிருந்த எல்லாமுனிவர்களும் ஒன்று சேர்க்கு பெரிய யாகம் ஒன்று செய்து அதன் முன்னிலையில் அவரை அந்தணர் ஆக்கினார்கள். சூதர் புராணங்களை நன்றாகக் கற்றிரானிட்டால், அந்தணராக முடியாதல்லவா? ஆதலால், நாமும் கஷ்டப்பட்டாவது நன்றாக நால்களைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

மகாபாரதம்.

நால் பலகல்.

நால்பல- (அறிவை வளர்க்கும்) நால்கள் பலவற்றையும், கல் - (கி) கற்றுக்கொள்.

//

72. சோழநாட்டில் குண்டையூர்க்கிழார் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் பயிர்த்தொழில் செய்து அதிகமான நெல்லை உற்பத்திபண்ணி அனைவருக்கும் அன்னம் அளித்துவந்தார். அவர் சுநதரமூர்த்தி நாயனாருக்கும் அவரைச் சேர்ந்த திருத்தொண்டர்களுக்கும் தேவையான தானியங்களைத் தருமத்தின் பொருட்டு வருஷந் தோறும் கொடுத்து வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அவர் தருமத்தைச் சுநதரமூர்த்தி நாயனாரும் தாம் செய்த தேவாரத்தில் புகழ்ந்து சொல்லி பிருக்கிறார். அவரைப்போல நாமும் நெற்பயிர்செய்து அனைவரையும் உண்மீக்கவேண்டும்.

தேவாரம்.

நெற்பயிர் விளை.

கெவ்பயிர் - கெல்பயிரை, விளை - (கி) பயிரிடு.

73. முன்பு திருவாரூரை மதுச்சோழன் என்று ஒரு அரசன் பரிபாலித்துவந்தான். அவனுக்கு வீதி விடங்கள் என்று ஒரு புத்திரன் இருந்தான். அவன் ஒருநாள் இராஜவீதியில் பவனி வருகையில், அவனுடைய தேர்க்காலில் ஒரு பசுவின் கண்று அகப்பட்டு இறந்து போயிற்று. கண்றை இழந்த தாய்ப்பசு அரசன் கபைக்குச் சென்று *ஆராய்ச்சி மனியை அடித்துத் தன் குறையைத் தெரியப்படுத்திற்று. மதுச்சோழன் நன்றாக ஆலோசனை செய்து வீதிவிடங்களை அநத வீதியில் படுக்கவைத்து அவன் மீது தன் தேரை ஒட்டிக்கொன்று உபர்ந்த நீதியை நிலைநிறுத்தினான். அவனைப்போல அனைவரும் பக்ஷபாத மில்லாமல் நீதி செலுத்தவேண்டும். பெரியபுராணம்.

நோபட வோழுகு

நேப்பட - (பக்ஷபாதமில்லாமல்) ஒழுங்காக, ஒழுகு - (ஓ) நடந்த கொள்.

—०१००—

74. முதல் கதையில் தசரத சக்ரவாததிக்குக் கைகேயி என்ற ஒரு மனைவி இருந்தாள் என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அவள் ஒருசமயம் தன் கணவனிடத்தில் இரண்டு வரங் களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தாள். நெடுநாள் கழித்துச் சக்ரவர்த்தி தமது முத்தபுத்திரனான இராமனுக்குப் பட்டாயிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்தாா. கைகேயி தான் பெற்றிருந்த வர்த்தின் வல்லமையினால் இராமனைப் பதி னுன்கு வருஷம் காட்டுக்குப் போக்கினாள். அவள் செய்த அக்காரியத்திற்காக அபோத்தியில் இருந்தவர் அனைவரும் அவளை அதிகமாகத் தூஷிக்கத் தொடந்தினார்கள். அவள் வழிநில் பிறந்த பரதன்கூடத் தாயின் காரியத்தை

* நியாயம் வேண்டுகின்றவர் அளவத்திலும் சென்று தெரிவிப்ப ஏத்துக் கட்டியிருக்கும் மனி.

அங்கிகரிக்கவில்லை. அவள் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில் அந்த அவமானத்தினால் மிகவும் வருந்திக்கொண் டிருந்தாள். அவளைப்போல நாமும் பிறருக்குத் துன்பம் தரும் படியான காரியங்களைச் செய்யலாகாது. இராமாயணம்

நெஙவினை நண்ணுகேல்.

ஈடு - (பிறர்) வருந்தக்கூடிய, விளை - (திய) காரியங்களை, கடு கேல் - (சி செய்ய) நெருங்காதே.

75. 48-வது கதையைப் படித்துக்கொள்க.

நோய்ய வுரையேல்.

கொய்ய - (பிறருக்கு வருந்தக்கூடிய உண்டுபண்ணும்படியான) அற்பமான (வார்த்தைகளை,) உரையேல்- (நி) சொல்லாதே,

—○—○—○—

76. ஒருசமயத்தில் சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனுன் ஆதிசேஷனுக்கு வயிற்றில் குலைநோய் உண்டாயிற்று. அவன் ஆரம்பத்தில் மருந்து முதலியவற்றை உட்கொள் ளாமல் நோயை அலக்கியம் பண்ணிவந்தான். அநநோய் நாளடைவில் முற்றி அவனுக்கு அதிகமான வருத்தத்தை உண்டுபண்ணிற்று. நோயைப் பொறுக்கமுடியாமல் அப் புறம் அவன் வைத்தியர்களைத் தேடினான். அகஸ்தியர் முதலான மகாமுனிவர்களும் வரது அவனுக்கு வைத்தியம் செய்தார்கள். நோய் கொஞ்சமும் குணமாகவில்லை. அவன் புழுப்போலத் துடித்து, அப்படியே நெடுங்காலம் வரையில் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பிற்பாடு, திருப்பாற கடவில் தன்வந்திரி என்ற ஆயுள்வேத பண்டிதர் அவதரித் தார். அவர் அவனுக்குத் தக்க மருந்துகளைச் செய்து கொடுத்து நோயை நீக்கினார். அவளைப்போல நாமும் அஜாக்கிரதையினால் நோய்க்கு இடம்கொடுக்கலாகாது.

நோய்க்கு இடம் கொடேல்.

நோய்க்கு - நோய்களுக்கு, இடம்கொடேல் - (அப்ரதியம் முதலியலவளைச் செய்து,) (இ) இடம் கொடுக்காமே.

—०००—

77. 23-வது கதையில் ‘பாண்டவர் பதின்மூன்று வருஷம் வனத்தில் வாசம்செய்துவந்தால், அவர்கள் பாகத் தைத் துரியோதனன் திருப்பிக் கொடுத்துவிடவேண்டும்’ என்று பெரியவர்கள் தீர்ப்புப் பண்ணினதாகப் படித் திருக்கிற்கள். அவாகள் தங்கள் தவணை வருஷங்களைக் கழித்த பிற்பாடு, துரியோதனனிடத்துக்குக் கிருஷ்ணன் இராஜதுதனுக் குலபியிருந்தார்கள். கிருஷ்ணன் அத் தினபுரம் சென்று முதலநாள் விதுரன் வீட்டில் தங்கி விருந்துண்டு, இச்சன்டாவதுநாள் இராஜசபைக்குவந்தான். துரியோதனனுக்கு விதுரன் சிறியதநதை ஆகவேண்டும். அவன் கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லாமல், தூதுவந்த கிருஷ்ணனையும், விருந்து செய்த விதுரனையும் இராஜசபையில் பலவாறு தூஷித்துப் பேசினான். யீர்களிற் சிறந்த விதுரன் அதனால் மிகுந்த கோபம்கொண்டு, தன் உயர்ந்த வில்லைச் சபையில் ஒடித்துப்போட்டுத் “துரியோதன ! இனி நான் உனக்கு ஒருநாளும் உதனி செய்ய மாட்டேன்” என்று சொல்லிச் சபதமும் செய்துகொண்டான். அந்தக் காரணத்தினாலேயே அப்புறம் பாண்டவர் களுக்கும் அவனுக்கும் நடந்த பாரத யுத்தத்தில் அவன் விதுரன் உதவியை அடையழூடியனில்லை. அவனைப்போல நாமும் பெரியவர்களுக்குப் பழிப்பை உண்டுபண்ணும்படியான வாரத்தைகளைச் சொல்லாகாது. மன பாரதம்,

பழிப்பன பக்ரேல்.

பழிப்பன - (பெரியவர்களுக்குப்) பழிப்பை உண்டுபண்ணும் படியான (இழிவான) சொற்களை, பக்ரேல்-(இ) கொள்ளாமே.

78. 25-வது கதையைப் படித்துக்கொள்க.

பாம்போடு பழகேல்.

பாம்பொடு - பாம்புகளோடு, பழகேல்-(நீ) சவாசம் செய்யாதே.

79. குமாரகுலோத்துங்கன் என்ற சோழராஜன் உறையூர்ப் பட்டணத்தில் அரசபுரிந்து வந்தாரன். அவன் ஒட்டக்கூத்தரிடத்தில் கல்விகற்றவன். அரசன் தமக்கு மாணுக்கன் என்ற முறைமையினால், ஒட்டக்கூத்தர் ஒரு வரையும் மதியாமல் கருவம்கொண்டிருந்தார். ஒரு சமயத்தில் அச்சபைக்கு வந்த ஒளாவையார் அவரைநோக்கி “ஸ்ரீ கூத்தரே! நிங்கள் கடைசி யடியில் மூன்று சந்திரன் வரும்படி ஒரு செப்புள் சொல்லுங்கள்” என்றார். அவர் ‘பிள்ளை மதிகன் டெம்பேதை பெரிய மதியும் இழந்தானே’ என்று இரண்டு சந்திரன் வரும்படி பாடினார். ஒளாவையார் ‘ஒட்டா ஒருமதி கெட்டாய்’ என்று சொல்லி அனை வருக்கும் முன்னிலையில் அவமானப்படுத்தினார். ஆதலால், நாமும் அவரைப்போலச் சபையில் பிழையுண்டாகச் சொன்னால், அவமானமடைவோம். (விளோதாசமஞ்சரி)

பிழைப்படச் சோல்லேல்.

பிழைப்பட-(சொல்வதில்) குற்றம் உண்டாகும்படி, சொல்லேல் - (நீ உண்ணறும்) சொல்லாதே.

80. 13-வது கதையில் திருவள் ஞவர் என்ற தெய்வப் புலவரைப்பற்றிக் கொஞ்சம் படித்திருக்கிறீர்கள். ஆதியில் அவரை மிகவும் தாழ்ந்தவர்களான வள்ளுவர் என்ற ஒரு வகைச் சாதியார் எடுத்து வளர்த்துவந்தார்கள். அவர் தமது கல்லொழுக்கத்தினாலும், உயர்ந்த படிப்பினாலும் உலகத்தில் மிகுந்த பெருமையை அடைந்தார். அவர்

காலத்தில் இருந்த பெரியவர்கள் அவரிடத்தில் வந்து தங்கள் சந்தேகங்களையெல்லாம் நிக்கிக்கொண்டு போவார்கள். அவர் தமிழ்நாட்டில் புகழையும் பெருமையையும் மிகுதியாகப் பெற்றுத் ‘திருக்குறள்’ என்னும் ஒரு சிறந்த நூலை இயற்றினார். அவரைப்போல நாமும் நல்லவழியில் பெருமையைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். புலவர் புராணம்.

பிடேபேற நில்.,

பீட - பெருமையை, பெற - அடையும்படி, நில் - (நில்ல வழியிலே) நில்.

81 முன்னர்ப் பாண்டவர்கள் வனத்தில் வசித்து வந்தபோது கயன் என்ற கந்தருவன் ஒருவன் அர்ச்சனை ஆரிடத்தில் வந்து அவனை அதிகமாகப் புகழ்ந்து தன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று வேண்டினான். அர்ச்சனன் “பயப்படாதே ; காப்பாற்றுகிறேன் ; நான் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும்? விவரமாகச் சொல்” என்று கேட்டான். கந்தருவன் “ஐயா! கிருஷ்ண என்னைக் கொல்ல இருக்கிறோ? தாங்கள் அதனைத் தடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அர்ச்சனன், தமையஞாகிய ‘யுதிஷ்டிரரோடு நெடுநேரம் ஆலோசனை செய்து, ‘எப்படியிருந்தாலும், நம்மிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தவனை நாம் கைவிடலாகாது, என்று தீர்மானித்து, மைத்துனன் என்றும் பாராமல் கிருஷ்ணனேடு யுத்தம் செய்து கந்தருவனைக் காப்பாற்றினான். அவனைப்போல நாமும் நம்மைப் புகழ்ந்து அடுத்தவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

மகாபாரதம்.

புகழ்ந்தாரைப் போற்றி வாழ்.

புகழ்ந்தவர் - (உன்னைப்) புகழ்ந்த அடுத்தவர்களை, போற்றி - (வூரையிடாமல்) காப்பாற்றி, வாழ் - (இ) வாழ.

MAHABHARATHA

Digitized by srujanika@gmail.com

82. திருவாண்ணனர் உல்லாசில் சூடு ரப்பு முகவி
ஒன்று நூறு பீரிப்பாரியை இருந்தார். அவர் பாரித்
தொழிலை பல்லாபார வூவு எநு தொழிலைப் பிரமான
பேசுவதைக்கில்லை. ஆகை தொழிலிலேலோ இவர் அதீங்
ஊன செலவையூடு அளவு தீருந்தார் சூபாஏந்தலா,
உங்கள் முதலான ஓட்டாக ஆராயக்காரர் கவுரனிக்குமால்
யான தீர்மையை அனுந்துத் தீர்மாக்க விசைகா
பாத்திபாக்கிய கபார ஐவோடுதாமதொகை இராமா பனோ,
விள் ஆடக்கூட புக்கு பாய்மிருந்துகொடு ஆவூதை பக்கீ
ம் அவருட சூபாக்காதிவினினால் கூட வாய்ந்தே
பனாத் வேறனே உ. அங்கூபபோல காபும் பூமினாலும்
கிருந்திப் பயாத்தொட்டிலை பொர்க்கு உண்ணையேன்றிம்.

வினாதாச மஞ்சளி

பூபி நிருந்தயண்

பூமி - (விளை) உலததை, திருத்தி - (சீர) திருத்திப் (யிரிட்ட),
உண் - (நீ அதன் பயனை) உண்ணுது.

—००—

83. முவை ஆராட்டா ஏது ஏது நூற்று நன்னவன்
இருந்தான். அவனை ஓட்டுப்பிடி பூர்த்தாத ஆராட்டித்துப்
நீட்டாது வருஷாக்கில் இங்கமில் தோந்து நூறு திருத்தாக்கிள்
பொருட்டு மானிதீர் பூமி தொடர்க்கேள்வன்று வந்தது
அதற்காச அவனை வை வகமமுடிவு நூறு திரிக்குத் திருக்கு
நூற்று முயனில் சூராட்டான் என்ற நூறு சிறுவனை
அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். அச்சிறுவன் நவத்தில்
முதுநத விசுவாமிதத்தி முனிவரை கிழவழியில் கண்டு
உண்கி, அவரிடத்தில் கான் பரவியாகச் செல்லும் குக்கத்
உத்தச்சொல்லி வருந்தினான். முனிவா அவன்போல் இரக்க
கம்கொண்டு, அவனுச்சு ஒரு பகாமநநிர்க்கான படிதாப்

பள்ளி நூர் சனச்சேபன் அம்மாந்திரத்தை ஜபம் செப்பு பாக்சாலீக்குச் சென்று அதன் மகத் துவத்தினால் பலிபாகாமல் கீழ்க்கண்டு. அவன் அம்முனிவரைக் கண்டிராபிட்டால் அதியாபமாக இரங்குபொயிருப்பான்ஸ்வா? அவனைப் போலவே நாமும் பெரியவர்களைத் துணையாகக் கொள்ளவேண்டும்.

இராமாயணம்.

பேரியானாற் துணைகள்.

பெரியானா - (ஆறிவில் சிறந்த) பெரியவர்களை, துணைகள் - (இடங்குத் துணையாகக் கொள்.

84. 77-வது கதையில் கிருஷ்ணன் பாண்டவாகளின் பொருட்டு இராஜதாதாக அத்தினபுரத்துக்குச் சென்றுள்ள என்று படித்திருக்கிறீர்கள். அந்தத் துதில் சண்டை முன்னிலையில்தான் பாகம் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானம் ஆயிற்று. பாண்டவரும் துரியோதன ஆம் சண்டையில் தங்குக்குத் துணைசெய்ய வரும்படி தேசத் தரசர்களை வேண்டிக் கொண்டார்கள். “அப்பொழுது துரியோதனன் தூவாரகைக்குச் சென்று கிருஷ்ணனைக் கண்டு ‘தான் பாண்டவர்களோடு தொடங்க விருக்கும் சண்டையில் தனக்குத் துணைசெய்ய வரவேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொண்டான், கிருஷ்ணன் ‘துரியோதனு! நான் இருவருக்கும் பொதுவானவன்; உதவி செய்தால் இருவருக்கும் செய்யவேண்டும்; ஒருவருக்கு மாத்திரம் செய்ய வாசாது; ஒன்று சொல்கிட்டேன் கேள்! உணக்கு கானமாத்திரம் வேண்டுமா? அவ்வது மூர்களான பதினாறு மூர் நாராயண கோபாலர்கள் வேண்டுமா? போசளை செப்புசொல்’ என்று கேட்டான். துரியோதனன் கிருஷ்னதுக்கு முதலஞ் செய்யத் தெரியாதனறும், நாராயணகோபாலர்கள் ரணகளத்தில் அப்படியும் அடை-

ஆத்திகுடி

ஈாத சூரியன் என்றும் ஏன்னிக்கொண்டு ‘கிருஷ்ண எனக்கு வீரச்சௌயும் ஆயுதங்களையும் அனுப்பு’ நீ ஆயுதப் படிக்காமல் அரசுவை ஹக்குத் துளைசெய்வதாரிருந்தால், புறப்பட்டுச் செல்ல என்று ஆரியானுமத் தனத்தினால் கூறி விடு. கிருஷ்ணன் ‘அபாராம்பிய செய்கிறேன்’ என்று வீரச்சௌயும் ஆயுதங்களையும் அவனுடன் அனுப்பிவிட்டுத் தான்மாத்திரம் ஆர்ஜுவாலைக்குத் துளைசெய்ரப்பக் கெள்ள முன். துரியோதனங் கிருஷ்ணனை விரும்பியிருந்தால் ஒருசப்பம் அவன் வெற்றியடை நகிருஷ்ளரம் ஆதலால், நாமுய துரியோதனங்களை அறியானுபத்தனமாக நூன்றை விரும்பலாகாது.

மகாபாரதம்

பேதமை யகாரம்.

பேதமை-அறிவின்மையை, அகற்று-(நீ) கீக்கு.

—

நீ அத்தெபுராத் பார்த அரசனுகே கிருஷ்ண திருத்தாஷ்டி ராமன்னவன் பிறவிகசுருட்டான். அவன் தன சூரியத்திற்கு கரியோதனைகளை கிறுப்பிள்ளை என்று நினைக்காமல் அவன் சிரால்தும் ஒவ்வொராண்டுக்கும் இனங்கி அபாரியே ஸ நதுவரத் தொட்டங்கினான். அத்தத குற்குண்டக்கு ஒல அவனுக்கு ஈல்லவாகவான பாண்டவாகளிடத்தில் நாளை செல்லச் சென்றத் துமிவந்தய அதிகரித்தது அதைக் குறைத்திருவே அவன் பரசுபாததத்தில் துரியோதனன் முதலான தனது நாறுபுத்திரர்களையும் ஒருஷ்டிக்க இருந்து புத்திரசோகத்தினால் வருத்தினான். ஆதலால், நாமுய கிருஷ்ணவாஷ்டரனைப்போலச் சிறுவின்னைக்கேள்ளு பழகு அவர்கள் வசனங்களைக் கேட்கலாகாது. மகாபாரதம், பையலோடு சிறு பின்னைக்கேள்வு, இணக்கேல்-(நீ) கூடுதலாடே.

பையலோடு பின்னைக்கேள்வு.

பையலோடு - சிறு பின்னைக்கேள்வு, இணக்கேல்-(நீ) கூடுதலாடே.

86. சிலவருஷில்களுக்கு முன்னர் சென்னைப்பட்டி நூத்தில் புச்சைச்சுய்ப்பாரமுதனியார் என்பவர் ஏன்று இந்தியா மீட்புவனியாரிடத்தில் துவியாதிபாக இருந்து வாய்ம் சம்மாதிக்கத் தொடர்க்கிறார். அவர் அவர்க்காலை அநாவசியாகச் செலவு செய்யாமல் கிடக்கண்டாக் கீர்த்தாரா. அதற்கு வெள்ளத்தைப்போல அவருக்குப் பொருள் அதிகமாகச் சூரது பெருகிவந்தது. அவர் உமங்கு முதிர்ரூபத்தில் அப்பராந்தம் பொருஷக்கொண்டு ஒலைதாழில்களுக்குத் தாமரையால் பூவைக் கூட பொச்சை வியாபிக்காரி. ஒலைகோயிலுக்கீளாராமாநானா, குளங்களைவெட்டி வரார். விக்தியாதாணம் முதலால் அநீகம் உரப்பாக்கத் தற்றார்வங்களுக்கு மூலத்துறை வாவர்க்குத் தாமரையால் பொருப்பொருள் காரி அவ்வளவு தருமத்தைக்கும் அவர் பெருப்பொருள்கால காரணமாயிற்றி. பொருளாசமராதித்திராவிட்டால், அவர் ஏற்றுவிடானான் தருமத்தைப்பார்த்து செய்திருக்க முடியாதென்பது வெளிப்படாது. அவர் வொப்பும் வெளிவந்திராது. அதனால், நூழும் பொருளைச் சமபாநித்துப்பத்திரமாக்காப்பாற்றித் தருமதி செய்யவன்டும்.

பங்கையியர்கள் சரித்திரம்.

போருள்தீரைப் போஸ்திவாழ்.

பொருள்தீரை - போருளை, போற்றி-(மேன்மேலும் விகுத்தியாகும்படி) காத்து, வாழ்-(இ) வாழு.

—

87. 20-வது கலை ஏந்தத்து மன்னுவானுக்குக் கங்கை, பரிமளகள்து என்று' இரண்டு மலைகள் இருந்தார்கள் என்று தெரிவித்திருக்கிறது. கங்கைப்பின் வயிற்றில் தேவையிரத்தும் பரிமளக்கிழின் வயிற்றில் சித்திராங்கதன் விகித திருவிரியன் என்றவர்களும் பிரந்தாராகன். அவர்களில் சித்திராங்கதன் என்பவன் ஏத்தாம் செப்புதில் மிகவும்

பிரியமுனைவன் சண்டையென்றும் அவனுக்குச் சர்க் கடலையைக் காட்டினும் இனிப்பாரிருக்கும். தீவங்கிரகா முதலான பேரிரவர்கள் ‘அவனுக்குமாக’ போட்டியாறி நீா? என்ற அவனுக்குப் பலவிதமாகச் சொல்லியும் அவன் பீட்டு விலீஸ். பிறப்பால் வெற்றுவொகத்தினிடந்து நூறு நால்லருளும்பனவன் அவனுக்குப் பண்டை போய்வாதன். அந்தண்டை நூறு விருத்தம் வரையில் இனா ண்டையுடைக்கு முழுமில், காந்தாவனுல் அரசன்னாட்டு யிலேல்போன் அவன் அந்ராமமாகக் கொல்லப்பட்டுப் போன்ன். அவனுக்கு யுத்தக்கூக்கிரும்பாதிருதான், அபாயு திறக்கிறுக்க வேண்டாமல்லவா? மகாபாதம். டேர்ஸ்தூதாழில் புரியேல்.

போர்த்தொழில் - யுத்தங்கை, பாயேல் - (நீ) செய்யாதே

48. பாட சுவதாபார் பாடத்துக்கு கொள்க
மனம் தடுமோமேற்று.

மனம்-மனத்தை, தடுமாறேல்-(துனாயம் வந்தாலத்திலும்) கலக்க மனடயல்டாதே.

49. பாட்டுக்காலத்துரு முன்னர்க் காசிபர் என்று
ஒன்றியா தவம் செர்துவதற்கார். அவனுக்குப் பல மீட்டியிக்கா இருந்தாகள். அவர்களில் நூற்குக்குத் தினி என்ற போயா. அவன் பாடத்துக்கு அரசனுண் இட நேர வெள்ளாய்யாவு ஒரு புத்தினன், தனக்குப் பிறக்க யேல்லம் என்று பெருந்தவும் செய்து, அம்முனிவர் அதூரல்ல ஏராந்த காப்பாறாத அவனத்தான். இந்திசன் அநூலீன அபாம் து அவன் எண்ணாத்தை உபா பாத்தினுல் செட்டுக்க சீனத்து, அவனுக்குச் சில்லாறுக அமர்ந்து பணி

வினடை செய்து வகுதான். ஒருக்கான் மாலைப்பொழுதில் சிகிசீ அசரீம் இல்லாமல் நூக்கிக்கொண்டிருந்த சமயத் தில் இந்திரன் காற்றின் வடிவமாக அவன் வயிற்றில் புதுக்கு, வந்தாயுத்தித்தினுல் கர்ப்பரததில் 'இருந்த குழந்தையை ஏழு துண்ட்களாக்கி வெளியிடின் வகுதையிட்டான். தீடி விழித் தூக்கொண்டதும் கூடத்தீதிரிந்து 'ஆக'தா' போசம் போனேன், இது பரைவதூக்கு சூரியாமல் இடம் கொடுத்ததற்குல் கண்டு ரள், புதுன் ஸ்டான்டு பிளவும் வருத்தமண்டாத்தான். நவத்தித்தூல் உண்டான்படியான், அந்த பாழு அவன்ட கொண்டு வழுவதில்லாது, சுறுந்து, சுதந்த மந்துக்கா என்றும் பிரபேராவு அது முதல் உலைத்தில் இருந்துவருமின்றன. அத்தால், தினி வொய்க்கால நாடும் பாந்தவரை நஞ்சக்கு தீடப் பொருத்தக் காரணம்.

பாகவதம்.

மாற்றுஞாக்கு தீடப்படகாடேல்.

மாற்றுஞாக்கு - சத்துருங்கு, இடம் கொடேல் - (எ) இடம் கொடுக்காதே.

(ஏ). புண்ணா உறையுர்ப்பாட்ட ரோத்தில் இருந்த சூரியரது தூக்க மன்னை ஜூஸ்கு; கவியராமமநடந்தது. அந்தக் காலத்தில் சூலாவியாரு நமித்தப் புலவர்தும் அவனை மீது பலவித்தான் சீர்ப்புகளைப் படித் தொழுத்திருப்பான். அங்கு வங்கிறுந்து நிலாவைப்பார் மாததிரும், வரடபுரா? என்று சொல்லி வரலை பூஷை சுப்பிரஸ்தீன் என். மற்றப் புலவர்கள் 'அதன் போரு'ய விவக்கச் சொல்லுவேன் இடம்? என்று கேட்டார்கள். அனாவையார் 'வராடபுர நீர் உயரும்; நீர் உரை கிளல் உயரும்; கிளல் உரைக் குடி உயரும்; குடி உயரும்; சீர்ப்புன் உரைவான்' என்று பொருள் சொல்லி அவர்களைச் சுத்தொழுப்பாடுத்தினார்.

துந்தி குடு

அவர்கள் போல நாமும் சபைகளில் பொருள்ள விளங்கும் படி கருதக்கூடாது இடத்தீவன்றிடம். வினாக்கள் மஞ்சரி.

மினக்பட்டச் சொல்லேல்.

மினக்பட - (கொந்தன்) அதிகமாக (விரியும்படி), சொல்லேல் (தீ சபையில் எடுத்துச்) சொல்லாதே.

—

91. பெங்களூரில் உள்ள ஒரு பிரபுவின் பீடியில் பிகவும் பிரபலமான கலியாணம் ஒன்று டடந்தது. அதில் ஒரு குருவும் அவர் டானைக்கணும் சரப்பிட்டிவரச விசன ரூகள். இருவரும் இனையில் கொண்டிவந்து பரிமா ஏன் பலவகையும் பல்காரங்கள்பும் வரியுங்காண்ட பா தம் விலாராபுடைக்கும்படி தின்று வெளியிடவந்து மசுடதா கள். அப்பற்றும் அவர்களுடைத் தங்கள வயிற்றை கடந்து மூகங்கள் ஒரு அடியும் நடக்கங்கூடவில்லை. அதையும், சுறுபு கேஷம்வரையில் அங்கிருந்த ஒரு நெந்துக்கீர்மை விண்ணிது இருவரும் படுத்திருந்து, பிற்பாடு எழுத்து மெல்ல பெல்ல நடக்கக் கொடுக்கின்றன. அப்பொழுது குருவுக்குத் தம காலில மிதியடி இருக்கின்றது இல்லையா? என்று சாதீகம் உண்டாறின்று, பெருந்தீவி தின்றத நூல் அவரே குனிக்கு பார்த்து அத்தீர்த் தெரிந்துகொள்ள என கூடவில்லை. அவர் தம் மாணுக்களை ஹோக்கிக் கிட்டா! காலில் செருப்பு இருக்கின்றதா இல்லையா? என்றுகேட்டார். சில்லியன் குருவுக்குமேல் சாப்பிட்டிருக்கபடியிருந்து, ஆகாயத்தை அண்ணால்து பார்த்துக் கொண்டு ‘கவாமி’ தங்கள் மிதியடி குரியுமன்றல்லம் வரையில் காணப்படவில்லை’ என்று விடைக்கிற்கின்றன. அவர்களைப்போல, நாமும் நெடுங் தீணி தின்று உணர்வு அறியலா க்காது.

குதாசரித் தாதம்.

மீதாண்டு விரும்பேல்.

நீது அண் - அதிக உணவுகள் (சாப்பிடுவதற்கு), விரும்பேல்-
(நீ) ஆகை கொள்ளாதே.

92. பெரியபாளையாத்து அம்மன் கோவிலில் இரண்டு செமமறியாட்டுக் கிடாய்கள் இருந்தன. அவைகள் ஊரார் கொல்லைகளில் மேய்ந்து உடல் தெரியாமல் கொழுத்து ஒன்றுக் கூளின்துவதற்கன். மூருநாள் அங்கிரண்டும் பகுத்து தூக்கொண்டு ஒருநு பராத வெளியில் ஒன்றை ஒன்றிட்டு எதிர்க்கு தூச் சண்டை யிட்டு தொடங்கிறது. அப்பொழுது உபாயத்தில் மிகுந்த ஒரு நரி அவற்றின் தலைகளிலிருந்து பெருகும் இரத்தத்தைக் கண்டு அதனைப் பருக ஆசையாட்டுக் குவில் வந்து நாக்கை நீட்டித் தகொண்டு விண்றது. கிடாய்கள் ஏற்குந் தூரம் வரையிலை பின்னாக்குச்சென்று அதிக வேகத்தோடு து திட்ட ரௌண்டு பரவ்றதன். அவற்றின் ராப்சகலி பின் தலை உடைத்து போயிற்று. அப்பறும் அநாளி பிழைக்கவேணில்லை. அந்த நரியைப்போல் நாமும் சண்டைடு செய்யும் இடத்தில் நிற்கலாகாது. கதாமஞ்சரி.

முனைமுகத்து நிலைலேல்.

முனைமுகத்து - சண்டைசெய்யும் இடத்தில், நிலைலேல் - (நீ) கிற்காதே.

93. 70-ஆது கலையில் சுக்கிரபகவான் மிகுந்தச்சுதானில் என்ற மகா மந்திரத்தைப் பெற்றிருந்தார் என்றும், அவறுக்கு அசரர் என்னும் ஒருவகை முறையிலேச் சாதியார் சிற்பர்களாக இருந்தார்கள் என்றும், அவைகள் ஒரு கம்பத்தில் தெய்வகுருவின் புத்திரஞ்சை காலை என்பவரைன் மூடுத்தனமாகக் கொண்டு அவனைக் கள்ளில் கலாது

தகுவுக்குக் கொடுத்தார்கள் என்றும் பிழத்திருக்கிறார்கள். அவர் சப்ளோசையினுல் அதனை அப்படியே பறாகிவிட்டார். பேணனர் அறவு தெளிர்த்தும் கசன் கண் வயிற்றில் இருப்பதை, அறிக்கு மாதிரி மகிளையினுல் முன்னின ஆலோசியாமல் அவனுக்கு உயிர்வரப் பண்ணினார். வயிற்றில் இருக்கின்றவன் வெளியில் வருவதெப்படி? அப்பறம் விதியில்லாமல் அந்த உயராந்த மக்கிராத்தை அவனுக்கு உடப் பேசும் செய்து வெளியில் வரக்கூறினா. கசன் அவர் பயிற்றுவாறுக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து ஆபகை தீர வாலத்தினுலேயே அவனை உயிர் பேரூசு பீசப்பதான். அப்பறம் அவருக்கு அம்யூபாங்கிய பரிசை கீல பிள்ளையென் இசொலிகிறுங்கள். ஆதலாம், அறிவிவராத முறைகளேனா சமூகலாகாது மகாபாகதம்.

மூர்க்கரோ டினங்கேல்.

மூர்க்கரோ மூர்க்குணம் உண்டுயவர்களுடன், இணங்கேல் (ஏ) சிநேகம் பண்ணுதே.

94.

95. முன்னெரு காலத்தில் தூழுக்காம் கெட்ட குத்தனன் தூருவன் காட்டில் இருந்துகொண்டு அங்குவருகின்ற வாக்கை பெருவாம் வழிப்பறிசெய்து வயிறு வணர்த்து வந்தான். மூருநாள் அங்க்கியா (முதலான சில) உயாநத் துமினி வாக்கு அநந் வழியில் வந்தாகள். அந்த ஈன் அவர்களைக் கண்டு அவர்களிடத்தில் உன்ன பொருள்களை அதட்டிப் பறிக்கத் தொடங்கினான். முனிவர்கள் தங்களிடத்தில் உள்ளவற்றை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு 'இ வழிப்பறி செய்யும்பொரும்யாருக்குச் சொந்தமானது' என். வினா குருக்கள் உடனே அந்தனை ஆலோசனை செய்து 'பந்து

பணம் கல்லிசீத் துண்ணோ ஆர்ச்சிரவெக்ஞம்படியில்லூன் சங்கத அடியில்லூநது பரவிச்சான். ஆவர்கள் ஒரு முறினவன் திரத்திற் அவதுக்கு உபதேசமிடப்படு பேருவத அவன் ஆதன் மகிளையில்லூன் நெடுங்காலம் வரையில்லூ இருப்பதைகொண்டிருக்கு கடவுள்வால் வரங்கிகாட்டின். பெற்று மூடியில் வாஸ்தவி பெறனாலும் சொல்லுடன் மாடுகிட்டியிடுவதான். அவனின்போர்வை காழும் சொல்லும். களின் உபதேசத்தோடு மீதுட்டு அதன்பால் நடக்கப்படும்.

வால்மீகி சரித்திரம்

பேர்மார்க்கள் சேர்க்கேள்.

மேன்மக்கள் (அறிவில்) மேன்மையானவர்களுடைய, மிகால் சொல்லை, கேள் (நீ) கேட்டு நட...

.

96.	+	*	*	*	*
-----	---	---	---	---	---

97. 31.வது, கலையினுஸ் இராவணா ஏக்ஸ்க் ரூப்பு கர்ணனா என்ற ஒரு சீட்சாதான் இருந்தான் ஏன்று கெட்டித்திருக்கிறது. அந்தக் கும்பானான் நான் தா இருந்தும் பிராயத்தில் பிரமீதவீன நினைத்து பொறுந்துவர்க் கொட்டான். பிற்பாடு, அந்தக் கடவுள் வெளிப்பட்டு வருகி ‘என்ன வராம் பீவாஸ்தும்’ என்று சொட்டார். நிதத்திடத்து வயம் (என்றும் இருவாற்றியது, சல்) என்று கேட்டு விரும்பினவன் அவசரத்தில் ‘ஸ்ரூபா’ சிறுத்துவம் (நெரிசலாக்கும்) வேவாஸும் என்று சொன்னான். அவர் ‘அவ்வன்னைபீம் அவன்வாஸ்’ என்று சொல்லி மறைந்து போர் விட்டார். பிற்பாடு, அவன் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில் தன் வாழ்நாட்டுனைத் தூக்கத்திலேயே முழுவதும் கழித்துத் தொடைத்தான். ஆதனால், ஒவ்வொருவரும் சொல்லுதைத்த் திருத்தமாக ஆபிலா சித்துச் சொல்லுவன் இம்.

இராமாயணம்

ஈத்திரு.

குருவுக்குக் கி. மோழிவதற் மோழி.

அவர் சள்ளுத்து-சொல்லுதை, அற- (கந்தேகம்) கீங்கும்படி, மொழிக் கார், பின்து.

இப்படியே

ஆலோனீ. *

வில்லி 99. 6ப்-வது கதை ‘துரியோதனை விரட்டபுரத் திதிபில்’ 5 வரது பாசமாக்கையோ மடக்கிக்கொண்டு அம் மன் மேசம் எனுடன் நிறுஞ்சுசன்னடை செய்தான்’ என்று வெளியிடு யூதி கிள்றது. அதைச் சுண்டையில் கர்ணன் என்றாவன் துரியோதனைக்குத் துளை செய்ய எடுக்கிறான். அவன் என்னை ஒருவராலும் வெல்ல (முடிராது); கான அனாநாடியேசக்குள் அரசுசனை இன பிவற்றிகொண்டு விடுவேன்; ஜனாமையிருந்தால், அவன் இப்பிராமுடித் வெளிர் பட்டு என்றேருபத்தம் சிசுப்பர் வரட்டும்’ என்று குரை, ஜா முகலான பெரியவர்களிட தகில் வல்லமை பேசினான். சிறாராதி, அரசுசனை வத்து அவனை ரணகளாக்கில் எதிர்த்து கெற்கும்பொழுது அவ்வொரு காளிலேல்தே அவனிடத்தில் மூன்று தட்டை அரங்குடியைடந்து அவனான பாட்டுப் போனான். ஆதலால், வடிப்படிப்பட்ட குராக்காக இருந்தாலும் வல்லமைம் போகலாகாது. மகாபாரதம்.

வல்லமை பெட்டிச்.

வல்லமை - (உன்னுடைய) வல்லமையை, பெட்டிச் - (கீயே புழக்கு) பேசிக்கொள்ளாதே.

—

100. 11-வது காலத் தற்கீறன் என்டவளைப்பற்றி என்றாத தெரிவித்திருக்கின்றது. அவன் ஒரு சமயத் தில் கிழவிருமான் தருமி என்றும் அந்தனைன் பொருட்டு கொடுக்கப்படுவதை “கொங்குபிதர் வாழ்க்கை” என்ற

பாட்டுக்குக் குற்றம் கூறினான். பின்னர்க் கடவுள் சுங்கத் துக்கு வந்து “என் பாட்டுக்குக் குற்றம் கூறினவன் யார் ?” என்று அதைத் தேட்டார். நற்கிரன் கருவத் தினால் ‘நான்தான் சொன்னேன்’ என்று அவரைத் தீர்க்கின்று வாதமிசைய்து மிகுந்த வருத்தமாகவுடன்தான். ஆதலால், நற்கிரனைப்போல் நாமும் பெரியவர்களோடு வாது பேசலாகாது திருவிளையாட்டம்பூரணம்.

வாதமுன் கூறேல்.

வாது - வாதகளை, முன் - (பெரியோர்) முன்னே, கூறேல் - (இ) சொல்லாதே.

101. 1). வாத கலையூரை படி ததுக்கிரான்.

வித்தை விரும்பு.

வித்தை - கல்விப் பொருளைத் (தேவைத்தால்), விரும்பு - நி ஆகை கொன்று.

—நாட்டுப் —

102. முன்னர்த் தண்டகவனத்தில் சரபங்கர் என்று ஒரு முனிவர் தவமில்லய்து கொண்டிருந்தார். பேதவா கனுங்கு அராசனுண இய்திரன் ஸருநாள் அவரிடம் யாது தவச்சிரேஷ்டரே ! தங்கள் தவய மிகவும் பெரியது ; பலவுமக்காரன் தெய்க் காதங்கள் தங்களுக்குச் சொந்தபார விருக்கின்றன ; அவற்றை அதுவானிப்பதற்கு என்னுடன் வாருங்கள் ? என்று பிரார்த்துத்தான். அவர் அவற்றைக் கொஞ்சமும் அங்கேரிச்காமல் ‘தேவாஜனே ! நான் விரும்புவது மோசநம் ஒன்றுதான் அதனை உண்ணால் ஒருபொழுதும் கொடுக்க முடியாது’ என்று சொல்லி அவளைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். பின்னர் அங்கீடுலகம் அவற்கு இராமாால் அளிக்கப்பட்டது. அஸர் இராமர் எதிரிலேயே தம உடம்பைக் கந்தோடு

மாக தெருப்பில் இட்டு மொசூத்துக்கு ஆடைந்தார். அவன் சோப்ரால் ஒவ்வொருவரும் மோசூத் விள்பத்தை முன் கீழாக விரும்புவதன்கும்.

இராமாயணம்.

வீடுபேற நில்.

வீடு-மோசூத் (இன்பத்தை,) பெற-ஆடையும்படி, நில்-(நீ அதற்குரிய ஞானவழியிலே) நில்.

—ஏஷை—

103. இராவணனுக்குக் குமரச்சௌகை பால்பாமல் சிறியூணங்களை தான் மறைக்கும் சீர்காரங்களை கீடுதான். அவன் கலவரர்க்கீராந் பழகியும், கலவ காரிபாய்க்கீராந் பர்த்தும். அணவராலும் புதுப்பட்ட விளங்கிழுகள், எதாந்தாசரால் கிடைத் தீராவனாந்து. பின் பிரதாந கும் முவன் சிறிகும் அங்கிரபம் பெற்றத்தில்லை. அவன் அர்ப்பாடுக்கப்பாடு புதூராவனாந்து, சுத்திமுகி ஏரால்வி, அவர்பும் கலவ வழியிலே கடந்துகொள்ளந்தபடி பலமான வீவங்குக்காப்பாடு நுக்கிழுள். அதைப் பரிசுத்தத் துவாக்கிடுவால்தான். அவன் பிற்பால் இராமா அங்கும் குடும்பத்தின் தீவிரமான அங்குமிகு குடும்பத்தின் குடும்பத்தை அதன்கீழ்க்கண்டு விட்டு வாழ்வதை அனுமதிப்பார்கள். அவன் அங்குமிகு குடும்பத்தை அதன்கீழ்க்கண்டு விட்டு வாழ்வதை அனுமதிப்பார்கள்.

இராமாயணம்.

உத்தமஞைய் இருப்பு

உத்தமஞைய்-(நந்துன நந்தெய்க்களிலே) மேலான்வானுச, இரு-
(நீ) திரு

—ஏஷை—

104. பே-வது கலையைப் படித்துக்கொள்க.

ஊருடன் கூடிவராம்.

ஊருடன்-ஊரில் இருப்பவர்களுடன், கூடி - (எல்லாக்காரியன், களிலும்) கூடியிருக்கு, வாழ்-(நீ) வாழு.

—ஏஷை—

105. முதல் காலையில் இராமன் மிதிஸீர் பட்டனாக நில் வீரங்களைப் பண்டிதங்களுக்கு கொண்டான் என்று படித்துக் கூற்றுக்கூற்றார். ஆவன் அங்கிருந்து அமோத்திக்கிள்குத் தீரும்பியுடையும் கூட ஜமகங்கி முனியர் புத்திரான சோநாராய் அன்டார் அவளே நடவடிப்பில் கண்டார். அவர் இராமனைச் சிறுவன் என்று அவர்கள் பண்ணவிட்டால்தான் மாதங்களுக்குத் தம் கையில் கொத்துக்கொண்டு கூட பொரிய வில்லைக்கொடுத்துக் கீழவரை! நீ இடுகளை வர்த்தாவது வானிப் பூட்டு என்று புராணாகு கூறுவது அவர் வருபாற்றுவதே வாய்ப்பு வர்த்தாவது பூட்டு விதமாக வருபாற்றுவதே வருபாற்றுவது பூட்டு விதமாக வருபாற்றுவதே வருபாற்றுவதே வருபாற்றுவதே வருபாற்றுவதே வருபாற்றுவதே!

வெட்டெனப் பேசேல்.

வெட்டு என- (கத்து) வெட்டெப்போல, பேசேல் - (நீ எவருடும் கடினமாகப்) பேசாதே.

106. ஒருந்துவத்து முரு முன்று வனத்தில் மர வீதியிருப்பதன்து பூரு முனியர் இருந்தார். அபா காமது இளம்பிராபத்தில் துமிசினைப் பிழுந்து அவற்றின் வாய் களில் முட்களை சொந்துகிடிட்டு விரோபாடுகளை வரிசுபட. அந்தக் காலத்தில் அஃபி அவற்றுக்கு ஒரு விடேதான விரோபாட்டாக இருந்து வந்தது. வயது வந்த பிழுப்பால் அவர் வெஷ்கங்களை குதினார். சர்வதீர்யக்களைக் கற்றார். வருணத்தை அடைந்தார். வனத்தில் நின்று பல வருஷங்கள் வரும் காலத்திற்குமிப்பும்

வலையில் கடிக்கவும் செப்பதார். ராவளன் வு செப்பதும் அவர்தமது இளைய சொப்புக்கிள் பண்ணின் ராவுதனதைப் போட்டு கொள்ள முடியவில்லை. மற்றிரு பயிற்சில் அவர் அத்தப்பாப்பட்டு ஓய்யக் கிருமிக்கந்தாய்த் திருட்டிச் சூரியத்துக்கு ஒளிக்க கூடியில்லை என்பதைப் பார்த்தால் தீவிரமாக அவனைப்படிப்பால் உவங்கூரை என்று விட்டிராட்டுத் தீவிரமாக சொல்ல வேண்டுமென்று விடினாரேயேல்.

வேண்டு - வேண்டும் என்று, வினை - (தீய) காரியங்களை, செய்யல் - (தீ) செய்யப்பட்டது.

—ஏங்கள் -

107. சாந்தன தினை மும் ஓரநாற்காப் போல விடியார் காப் பதில் உறுது மூடியிருக்கி தூங்கி வொழுந்திருக்கிறான். விடகால நான்காதி ஜீல்லையா அலை வகு மிக நீண்ட ராலம் யை வரவில் வர நீகில மிட்டிராய் (நூல்கிழாறு) வை. இன்றுப் புது தீவிரமானும் சிறுபாய்ந்தாலும் பிதுபா நீர் கிளைந்து, அதிலீடு நீரியாக தென்றது கூறுப்பார் ஏதாக்கர சுரசு தூப்பு உடைத்தினால், வாழுநான் வாட்டிச்சிற்று டா. பீநார்க்கர் நீங்குசிறங்கால் அதெல்லை, நாபூர் காசைக்கீர்மாப்பால் விடியாகாரீயில் வாழுந்திருக்கப்படுகிறதோன்றுவே ஸ்ட்ரீ சரக வாரவிற்கை.

வைகறைத் தூயிலைழு.

வைகறை - விடியற்காலத்தில், துயில்-நித்திரைக்கையவிட்டு, எழு- (தீ தினமும்) எழுத்திரு

—ஏங்கள்—

108. 89-வது கலையைப்பார்த்துக் கொள்கூடு ஒன்றுறைச் சேரேல்.

ஒன்னுறை - சுதந்திருக்களோ, சேரேல் - (தீ ஒருபொழுதும் சேர்த்தொன்னாதே.)

ட்டியம் கொண்ட ஒருவகை மிருகம்.

விட்டு விட்டிட்டது, அதலால், படிர்ராம்பும் கரும்பு
போன்ற சட்டம் நடுநிலைமை மாற்றுமல் இருக்கவேண்டும்

மகாட்

ஒரும் சொல்லேஸ்

ஒரும் பகுபாதமான (வாாதமெதக்கோ), சொல்லேல் (நீயாக
ஏழங்கிழங்க) சொல்லாதே

